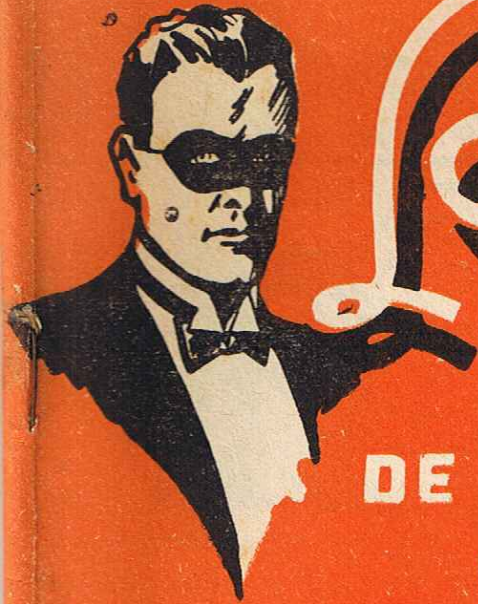

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een gewaagde weddingschap

N^r 2220

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Een gewaagde weddenschap

Hoofdstuk I

NAAR PARIJS

John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand liepen langzaam, met de handen op de rug, heen en weer, over de kleine, maar uitstekend ingerichte werf, aan een zijtak van de Theems, dicht bij Londen gelegen, om nu en dan stil te staan voor een brede stelling, waarop een bijna geheel voltooid zelijacht stond, gereed om te water te worden gelaten.

Er waren een zestal werklieden aan bezig, die zoeven de laatste hand aan het sierlijke jacht hadden gelegd en met welgevallen het werk hunner handen bekeken.

Het was een vaartuig van de zogenaamde zeventig-meter klasse, spits van boeg, met een hoge, scherpe kiel, een lange achterstevan en lage boorden.

Het jacht was wit geschilderd en op

de voorstevens prijkte reeds in koperen letters de naam.

De eigenaar van de werf, mister Brown, een zwaarlijvig, steeds naar adem hijgend man, met een vuurrood gezicht, kwam langs lopen en zei, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

— Het spijt mij zeer, mylord, dat men u moet laten wachten, maar onvoorziene omstandigheden...

— Geloofst gij dat het nog lang kan duren? vroeg Raffles.

— Ik vrees dat er nog wel een uur mee gemoeid zal zijn, mylord, antwoordde Brown. Als ik alles vooruit had kunnen voorzien, zou ik u natuurlijk bij tijds gewaarschuwd hebben, maar ik kon niet vermoeden, dat het water plotseling zo snel zou vallen, zodat wij genoodzaakt zijn de stellage met het jacht meer naar voren te brengen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, wierp een blik op zijn horloge, keek naar de lucht, die naar regen stond en scheen besluiteloos.

Maar Brown merkte op onderdanige toon op:

— Als mylord zich de moeite zou willen geven, nog even te wachten in het kantoor? Er liggen daar tijdschriften in overvloed en ik weet zeker dat mylord ook wel belang zal stellen in de plannen voor het nieuwe jacht, dat bij mij besteld is door Zijne Koninklijke Hoogheid, de Hertog van Edinburgh, en dat alles zal overtreffen, wat ik tot dus verre gemaakt heb, met uitzondering natuurlijk van het jacht voor mylord, voegde hij er haastig aan toe.

Raffles glimlachte flauwtjes, raadpleegde Brand met de blik, die toestemmend knikte en zei toen:

— Wij zullen op uw voorstel ingaan, mister Brown. Het is tamelijk ver van Londen hierheen en nu ik hier eenmaal ben, heb ik niet veel lust nogmaals terug te komen, ofschoon ik er wel van overtuigd ben, dat ik mijn belangen aan bewaame handen toevertrouwde, toen ik u opdroeg de « Sperwer » voor mij te bouwen. Wij maken dus gaarne van uw aanbod gebruik.

Het gezicht van Brown glansde.

Een zo goede klant als Lord William

Aberdeen moest men zich tot ledere prijs te vriend houden.

— Als mylord en mijnheer Brand mij dan maar willen volgen, zei hij.

Hij ging de beide heren over het terrein van de werf voor naar een klein, hardstenen gebouw en geleidde hen naar een gezellig gemeubeld vertrek, met een groot aantal foto's en schilderijen, gravures en tekeningen van jachten aan de wand.

In een grote kast en op een ronde, zware tafel, dicht bij een van de drie openslaande ramen, lag een menigte sporttijdschriften, hoofdzakelijk aan de watersport gewijd.

Brown had Raffles en Brand aanstonds een paar gemakkelijke stoelen toegeschoven, verdween voor een ogenblik door een deur, die naar zijn privé kantoor voerde en keerde terug met een grote map, welke hij op een tafel ontvouwde en waaruit hij een aantal technische tekeningen en blauwdrukken nam welke hij Raffles toonde en verklaarde.

Met belangstelling nam Raffles kennis van deze ontwerpen voor het nieuwe jacht van Hertog Philip van Edinburgh, de gemaal van koningin Elisabeth II, waarmede deze wellicht zou mededingen in de beroemde wedstrijd om de Davis Cup.

Lang kregen zij echter geen tijd om de tekeningen te bestuderen, want tien minuten later werd de werfeigenaar weg geroepen, hij sloot de plannen weer zorgvuldig op en Raffles en Brand bleven alleen.

Zij lazen enige tijd in de sporttijdschriften en toen kreeg Raffles een nummer van het Franse blad « Le Journal » in handen, dat daar zeer waarschijnlijk bij toeval was verzeild geraakt, want het was het enige buitenlandse dagblad in het gehele vertrek en denkelijk op de gehele werf.

Naderhand zou Charles Brand alle redenen hebben, die toevalligheid hartgrondig te verwensen.

Het blad kon ook niet bogen op actualiteit, want het dateerde reeds van drie dagen terug, maar niettemin begon Raffles, na een goeuv te hebben onder-

drukt, er tamelijk onverschillig in te lezen.

Een paar minuten later werd de aandacht van Brand getrokken door een onbestemd geluid, waarvan de betekenis niet goed viel vast te stellen, maar dat in ieder geval door Raffles werd voortgebracht.

Hij liet de « American Science » zakken, waarin hij met grote belangstelling de beschrijving van een nieuwe, elektrische locomotief voor sneltreinen las, keek Raffles vragend aan en vroeg:

— Zei je iets?

— Misschien heb ik wel iets gezegd, maar dan deed ik het buiten mijn bewustzijn om, antwoordde Raffles. Apropos, heb je de « Weersgesteldheid in het Buitenland » vanochtend in de « Times » gelezen?

Brand kwam een weinig overeind zitten in zijn gemakkelijke stoel, wierp zijn grote, blauwe ogen rond van verbazing en zei:

— Ik geloof het haast wel. Waarom?

— Hoe is het weer in Parijs? Beter dan hier?

— Dat is te zeggen: Nice meldt prachtig weer.

— Nu, dan kunnen wij aannemen, dat het in Parijs niet veel slechter zal zijn.

— Wat kan je dat schelen?

— Wel, ik heb natuurlijk liever goed weer, als ik daar zal zijn.

— Maar je bent toch in het geheel niet van zins, er heen te gaan?

— Integendeel, ik ben het wel degelijk van plan, antwoordde Raffles bedaard. En ik reken er op, dat je mij niet aan mijn lot zult overlaten, maar mij zult vergezellen.

Er verscheen een uitdrukking van ongerustheid op het ronde, jongensachtige gelaat van Brand, toen hij naar het ernstige gelaat van Raffles opzag en op fluisterende toon vroeg:

— Heb je iets op het oog?

— Als dat moet betekenen, of ik er beroepshalve naar toe ga, dan moet ik ontkenkend antwoorden, zei Raffles glimlachend. Het wordt een soort, studiereis, om het zo maar eens te noemen.

— Ik begrijp je niet.

— Dat kan ik ook bezwaarlijk van je verlangen, hernam Raffles. Ik zal je echter niet lang in het onzekere laten. Heb je wel eens van Serges de Lenz gehoord?

Brand herhaalde de naam een paar malen binnensmonds, terwijl hij naar een figuur in het zware tapijt tuurde, richtte toen levendig het hoofd op en zei:

— Ik geloof wel dat ik die naam vroeger al eens gehoord heb.

— Het zou voor de medewerker van de Gentleman-Dief ook wel wat ongepast zijn, als hij moest bekennen, die naam nooit te hebben gehoord, hernam Raffles zacht. Dear Charley, die monsieur Serges de Lenz is immers reeds vergeleken met mijn bescheiden persoon. Men heeft hem in verschillende bladen « de Franse Raffles » genoemd. Ja, ik herinner mij zelfs ergens te hebben gelezen, dat men hem met mij identificeerde. Een dwaze vergissing, die ik de man, die haar neerschreef, zeer kwalijk neem.

— Hij is immers die Fransman, die in de huizen van talrijke welgestelde families goud en kostbaarheden heeft gestolen?

— Zo is het. En ik moet er aan toevoegen: met grote handigheid. Zijn sluwheid schijnt intussen niet zover te gaan, dat zij zijn arrestatie heeft kunnen beletten.

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel, de zaak van mijn collega kom morgen voor.

— En verder?

— Wat een vraag. Natuurlijk wil ik er heengaan, om het proces bij te wonen.

— Met welk doel?

— Om te leren.

— Heb jij dat nog nodig?

— O, een mens is nooit te oud om zijn kennis te verrijken. Acteurs haasten zich immers ook steeds, beroemde buitenlandse collega's te gaan zien, al willen zij dat wel eens niet bekennen.

— Maar je kunt het toch in de bladen lezen.

— Kom, kom, dat weet je immers wel beter. Zelfs de befaamde Parijse boule-

vardbladen, die altijd vele kolommen wijden aan geruchtmakende zaken, kunnen onmogelijk alle bijzonderheden van het verhoor mededelen. Maar al te vaak leest men dan: hierop volgde een tamelijk langdurige en vervelende uiteenzetting van enkele getuigen betreffende technische onderdelen. Maar dergelijke technische details vormen voor een man in mijn toestand meestal de hoofdzaak.

— Je bent dus voornemens om naar Parijs te gaan en de zitting bij te wonen?

— Zonder twijfel. Het zal een aardig uitstapje zijn en je weet zeer goed, dat ik iedere gelegenheid die zich aanbiedt, gretig aangrijp, om de stad weer te zien, die voor mij nog altijd een der schoonste ter wereld is. En ik reken er op dat je mij zult vergezellen.

— Als het blijft bij de bestudering van dat proces, dan verlang ik niets liever dan met je mee te gaan, antwoordde Brand. Wij zullen ons dan echter wat moeten haasten.

Raffles wierp nogmaals een blik op zijn horloge, stond op en zei:

— Wij kunnen die te waterlating met een gerust hart laten schieten. Ik ben er van overtuigd, dat de «Sperwer» niet zal zinken als een baksteen, zodra zij drijft en wij kunnen immers toch niet over haar snelheid en bestuurbaarheid oordelen, zolang er nog niet eens masten zijn opgericht en zeilen zijn aangeslagen. Over een paar dagen kunnen wij echter weer terug zijn en dan belet niets ons, naar ons scheepje te gaan kijken. Het is nu half twaalf. Wij kunnen om één uur weer te Londen zijn en met de auto om drie uur Dover bereikt hebben. Er gaat om half vier een boot naar Calais en als wij die halen, zijn wij vannacht om één uur nog in Parijs. Halen wij haar niet, dan is er gelukkig nog de B.O.A.C. of de K. L. M. met hun vliegtuigen, die er ons in een paar uren brengen.

Juist op dat ogenblik trad Brown weer binnen, om opnieuw zijn verontschuldigen te komen maken, maar Raffles sneed hem het woord af en zei:

— Wij hebben werkelijk niet langer tijd, mister Brown, maar ik beloof u,

dat wij over enkele dagen terugkeren, of nog beter, ik zal afwachten tot ge mij bericht hebt, dat de «Sperwer» zellklaar is, zodat ik er dadelijk een proeftocht mee kan maken.

Onder het maken van veel plichtplegingen, geleidde Brown de man, die hij als Lord William Aberdeen kende en tot zijn goede klanten rekende, naar de uitgang van de werf, waar James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, geduldig met de auto wachtte.

Raffles trad snel op de reus toe en zei:

— In anderhalf uur thuis, James. Wij hebben een reisplan gemaakt, mijnheer Brand en ik. Je moet ons eerst naar huis brengen, waar wij onze valiezen snel zullen pakken en ons dan naar Dover rijden.

Henderson tikte alleen maar even aan zijn pet en een ogenblik daarna stootte de auto in snelle vaart over de prachtige verkeersweg en nog binnen de vastgestelde tijd, ondanks verkeerslichten, hield het voertuig stil voor de deur van een klein herenhuis in de Cromwell Street, dichtbij Pall Mall.

Raffles en Brand pakten elk haastig een handvalies en stapten daarna weer in de auto, waarvan Henderson de benzinetank tot de rand had bijgevuld.

Zij lunchten in een restaurant dicht bij de grens van de wereldstad en daarop ging het in ijlen vaart langs de brede autostrade naar Dover.

Er werd onderweg niet veel gesproken en Brand merkte, niet weinig tot zijn ongerustheid, dat Raffles in nadenken verzonken scheen en nu en dan als tersluiks een blik wierp in het nummer van «Le Journal», dat hij, alvorens Londen te verlaten, aan een kiosk had gekocht.

Toen zij Dover bereikt hadden en de auto stopte voor het grote douanekantoor op de kade, dicht bij de aanlegplaats van de Kanaalboten, wendde Raffles zich tot Henderson en zei op zachte toon:

— We nemen je niet mee, James, maar je moet je er toch op voorbereiden, dat je wellicht een telegram ontvangt, om dadelijk over te komen. In

dat geval moet je je te Parijs begeven naar het hotel, dat ik je in het telegram zal aangeven. Het is best mogelijk, dat ik je rustig in Londen laat, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.

— Zoals mylord beveelt, zei Henderson, met zijn zware, diepe stem.

De beide vrienden waren al uitgestapt en Raffles ging plaatsen kopen, terwijl Henderson de beide valiezen aan boord droeg van de boot, die een kwartier later zou afvaren.

Geen seconde over de tijd werden de trossen losgeworpen en de fraaie kanaalboot begon haar reis.

Raffles en Brand leunden naast elkaar over de verschansing en konden zien hoe de grote, snelle wagen, door de krachtige hand van Henderson bestuurd, ijlings terugreed, om spoedig om de hoek van een brede straat en de kade te verdwijnen.

Toen Raffles al een kwartier lang niets gezegd had en Dover nog alleen maar zichtbaar was als een nevelachtige vlek aan de horizon, begon Brand:

— Waar denk je nu eigenlijk aan?

— Ik denk aan Serges de Lenz, antwoordde Raffles. Ik ben nieuwsgierig, of hij uiterlijk een beetje op mij zal lijken en welke indruk hij op mij zal maken.

— Hij moet in ieder geval een zeer ondernemend en slim man zijn.

— Hij had veel connecties, naar ik heb gelezen en hij maakte daarvan op een zeer handige wijze gebruik. Daardoor wist hij wanneer rijke gezinnen tijdelijk afwezig zouden zijn en met de grootste bedaardheid roofde hij alles wat hem in handen viel, maar het was steeds kostbaar. Hij is een man van veel kunstsmak en wist onmiddellijk een prul van een werkelijk kunstwerk te onderscheiden. Onder de stukken van overtuiging, die morgen ter terechtzitting zullen zijn tentoongesteld, bevinden zich zeer zeldzame, kostbaar bewerkte kleinodien, ivoeren beeldjes, bronzen plaquettes, gouden en zilveren sieraden uit lang vervlogen eeuwen, waarvan het mij verwondert, dat hij ze stal, omdat die soort van zaken zeer moeilijk te verkopen zijn.

— Hij is misschien een kunstlievend man, die zich onder de bedrijven door een verzameling heeft willen aanleggen, meende Brand.

— Best mogelijk, hernam Raffles, in gedachten naar de golven starend.

Hij bleef enige tijd zwijgen en vervolgde toen:

— Die Serges de Lenz is nog in een ander opzicht merkwaardig. Hij houdt er twee minnaressen op na...

— Niet méér? Dat kan ik niet zo bijzonder vinden. Het komt in Frankrijk meer voor.

— De bijzonderheid ligt ook minder in het aantal, dan wel in de hoedanigheid van die beide vrouwen. De ene is namelijk zeventig jaar, de andere zeventien.

Brand slaakte een zachte kreet van verwondering en zei toen:

— Dat vind ik niet in zijn voordeel pleiten. Die oude dame zou zijn overgrootmoeder kunnen zijn. Hoe heet zij?

— Haar naam is Fanny Robert, maar zij liet zich altijd «Comtesse de Tessancourt» noemen.

— Rijk?

— Tamelijk. Beter zou zijn, te zeggen, dat zij rijk geweest is, want het spijt mij, dat ik het ten nadele van een collega moet zeggen, maar Monsieur Serges de Lenz heeft haar zo kaal geplukt als een kip, die voor een maaltijd bereid moet worden.

— Niet erg kies. En de andere?

— Mademoiselle Lenuud, ook wel geheten «Zouzou», is pas zeventien jaar, weinig meer dan een kind. Het moet reeds vast staan, dat zij absoluut niets weet van de wijze, waarop Serges aan de kost kwam. Zij is volkomen onschuldig aan wat hij deed. Terloops wil ik je even zeggen, dat de man bijna vijf millard francs bijeen heeft gegraaid en zelfs van de rente van dat kapitaal leeft.

— Dan verschilt hij in dat opzicht wel aanmerkelijk van jou, Edward, zei Brand zachtjes. Jij vergaart zeker geen rijkdommen, om er rustig van te leven. Soms maak ik mij zelfs wel eens bezorgd, want als je boekhouder en secretaris merk ik soms uit mijn boeken,

dat je menigmaal veel meer weggeeft dan je ontvangt.

— Ik ben je erkentelijk voor dat woord « ontvangt », zei Raffles met een sarcastisch glimlachje. En het aardige is, dat je het, geloof ik, niet eens ironisch bedoelt. Nu, wanneer de bodem van de brandkast te zien komt, dan zijn er gelukkig middelen, om haar weer te vullen.

— Zover is het gelukkig nog lang niet zei Brand haastig. Het is volstrekt niet nodig, dat je in de eerste maanden je

gevaarlijk handwerk weer opneemt.

Raffles trok een verschrikt gelaat, en hernam:

— De eerste maanden? Wil je mij soms al op non-actief stellen? Dat kun je niet menen. Lediggang is des duivels oorkussen, rust roest, en ik zou je nog enige andere toepasselijke spreekwoorden kunnen opsommen.

— Nu, enige weken zul je althans wel rust kunnen houden.

— Enige weken? Misschien, je kunt nooit weten...

Hoofdstuk II

DE ZITTING

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in het « Hotel Splendid », een nog pas kort bestaand, niet groot, maar duur hotel aan de Champs Elyssées, niet ver van de Place de l'Etoile.

Zij hadden een goede nacht doorgebracht, na de vervelende en tamelijk vermoeiende reis, welke zij al zo menigmaal hadden gemaakt en zij hadden zich verfrist met een bad, waarna zij een eenvoudig ontbijt gebruikten, dat in zo schrille tegenstelling is met het overdadige, voedzame ontbijt der Britten.

De zitting voor de Parijse rechtbank tegen Serges Henri de Lenz zou om half elf beginnen en zeer waarschijnlijk de gehele dag in beslag nemen.

Daar de beide vrienden vroeg waren opgestaan, hadden zij nu tijd in overvloed, en gebruikten die, om een autorit te maken in het onvolprezen Bois de Boulogne.

Het was een verrukkelijk schone dag, en Raffles verkeerde in een van die stemmingen, welke Brand maar al te zelden bij hem aantrof.

Hij was opgewekt, verhaalde verscheidene anecdoten uit het begin van zijn romantische, veelbewogen loopbaan, toen

het leven van Brand nog niet met het zijne verbonden was, en zijn grijze ogen lachten.

Zij keerden om tien uur weer naar de binnenstad terug en lieten zich regelrecht naar het Paleis van Justitie rijden.

Een van de belangrijkste zaken, waaraan Raffles steeds zijn grote successen te danken heeft gehad, was het bijzonder grote aantal connecties bij de Magistraten in verschillende grote steden, lang of kort geleden aangeknoopt onder verschillende aangenomen namen.

Daaraan had Raffles het dan ook te danken gehad, dat hij, na een kort telefonisch gesprek, nog diezelfde ochtend door de rechter van instructie Bonnard in het bezit werd gesteld van een paar toegangsbewijzen voor de zitting.

En dat was voorwaar een grote onderscheiding, want alles deed voorzien, dat er een ware stormloop zou plaats vinden naar het Paleis van Justitie, om de vermetele gauwdief, afkomstig uit een onbesproken familie, en wiens ouders zelfs lang niet onbemiddeld waren, van aangezicht tot aangezicht te kunnen zien.

Er waren echter nog meer attracties.

Want de getuigen droegen allen namen, die klonken als een klok, hetgeen vrij begrijpelijk was, daar de beklagde zeer kieskeurig was uitgevallen en alleen de huizen der rijken en der verzamelaars van kostbare oudheden met zijn ongewenste bezoeken vereerde.

Het zou dus zeker een belangwekkend schouwspel worden en daarom mocht men verwachten, dat de grote zitting-zaal tot de laatste plaats gevuld zou zijn.

Dat bleek dan ook het geval te wesen, toen Raffles en Brand de zaal binnentraden in het aloude Paleis van Justitie, een der schoonste bouwwerken van Parijs.

Zij hadden zelfs enige moeite een paar geschikte plaatsen te vinden, maar eindelijk slaagde Raffles er toch in, toen hij een paar malen het toverwoord «Bonnard» had genoemd.

Toen zij gezeten waren, zei Brand op zachte toon:

— Het ziet er waarachtig uit als het grote Operagebouw te Londen, op de avond van een première, alleen met dit onderscheid, dat de dames niet gedecolleteerd zijn.

— Ik geef het je volkomen toe, maar ik zou je willen verzoeken, om hier Frans te spreken.

— Waarom?

— Omdat... nu, men kan nooit weten.

Dat had Brand de avond te voren ook reeds gehoord uit de mond van John Raffles en een onbehagelijk gevoel maakte zich van hem meester, waaraan hij geen naam wist te geven, maar dat hem deed vermoeden, dat Raffles iets in de zin had, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat dit wel zou kunnen zijn.

De jonge man liet zijn blikken eens door de zaal dwalen.

Er waren zeer veel dames, verreweg de meesten naar de laatste smaak en weelderig gekleed, velen gewapend met toncelkijzers, alsof het hier een comedievoorstelling gold.

Ook de heren waren deftig en elegant gekleed en allen praatten op fluisterende toon met elkaar, terwijl zich nu en dan een helder lachje deed horen.

Achter de lange, groene tafel op een kleine verhevenheid geplaatst, bevond zich nog niemand.

Slechts een Garde Publicain liep met de handen op de rug en in het bewustzijn van zijn waardigheid, achter die tafel op en neer, ter bewaking van een van de smalle, lage, eikenhouten deuren, die zich in de cirkelvormige achterwand bevonden.

De tafel voor de rechters was van de zaal gescheiden door een fraai bewerkte balustrade en dicht daar tegenaan geschoven, stond een met zwart zeildoek overdekte tafel, waarop alle voorwerpen waren tentoongesteld, welke de aangeklaagde in de loop der laatste maanden had weten buit te maken.

Gouden medailles, prachtig gedreven bokalen, eeuwenoud zilverwerk, tot kleine bundels bijeengebonden zilveren lepels en vorken, met diamanten en andere kostbare stenen ingelegde kistjes, kruisen, wapens en fraaie horloges, ringen en nog vele andere voorwerpen, te veel om op te noemen, maar die één karaktereigenschap gemeen hadden: zij waren zeer kostbaar, zowel uit historisch als uit geldelijk oogpunt.

Aan ieder van die voorwerpen was een lakzegel vastgemaakt en verder een kleine label, waarop geschreven stond, bij welke gelegenheid en waar het gestolen was.

Plotseling werd het stil in de grote zaal.

De lage deur achter in de zaal was opengegaan, een deftig geklede bode trad te voorschijn, die een paar malen met zijn staf op de grond stampte en met stentorstem aankondigde:

— Het Hof.

Achter elkaar kwamen de gebefte en in hun rode en zwarte toga's gehulde rechters binnen en namen hunne zetels in.

De griffier nam plaats achter zijn afzonderlijk tafeltje en ten slotte kwam de verdediger van de Lenz binnen, Maître Prévert, lang, donker, jong nog, met tintelende ogen en de lippen met een klein snorretje bedonad.

Hij stapte met lenige tred de trode af, die naar de zaal voerde en ging zijn

plaats innemen, met de rug tegen de bank der beklagden, die een weinig schuin geplaatst was, zodat men de beschuldigde goed zou kunnen zien.

De advocaat sloeg zijn actentas open, nam er een bundel papieren uit en legde die voor zich neer, zonder veel acht te slaan op hetgeen er om hem heen voorviel.

Toen ging er terzijde van de zaal opnieuw een deur open, achter in de ruime beklagdenbank en Serges de Lenz trad binnen, vergezeld door twee gardes, die aanstonds achter hem zouden plaats nemen.

Onmiddellijk werden alle kijkers op hem gericht.

En, er tekende zich teleurstelling af op het gelaat van menige elegant geklede vrouw.

De Lenz kon onmogelijk knap worden genoemd; hij was zelfs niet interessant.

Het was een bijna onbeduidend gezicht, met fletse ogen, dunne lippen, een ronde kin, bleek en met nauwelijks zich aftekenende wenkbrauwen.

Zijn haar begon op de kruin reeds te dunnen, ofschoon hij nog geen dertig jaar was.

Wat zijn kleren betreft, zij waren verre van elegant en klaarblijkelijk gekocht in de eerste de beste confectiewinkel.

Toch lag er een zekere vermoeide elegance over zijn uiterlijk, een zekere decadente aristocratie en hij maakte stellig geen onsympathieke indruk, zolang hij de mond hield.

Zodra hij echter begon te spreken, leek hij een derderangs acteur, die slecht een te moeilijke rol speelt.

Zijn stem klonk onuitstaanbaar geaffecteerd en hij trachtte zich merkbaar op een keurige wijze uit te drukken, vol bloemrijke zinswendingen en met een uitgezochte, nu en dan sterk overdreven hoffelijkheid.

Hij was eerder klein dan groot, maar goed gebouwd en nu en dan maakte hij een snelle beweging, die het begrijpelijk maakte, waarom deze man tot dusverre als een aal tussen de handen der justitie was doorgelipt, ofschoon deze reed lang wist, wat zij aan hem had.

De Lenz maakte een sierlijke buiging voor de rechters, boog zich toen over de lage balustrade van de bank der beschuldigten heen en toen maitre Prévert opstond, waren hun hoofden op gelijke hoogte en konden zij op zachte toon met elkaar praten.

Daarna ging de beklagde zitten en allereerst gingen zijn blikken naar de verzameling kostbaarheden, welke men in zijn vrijgezellenwoning in beslag had genomen en het was alsof men hem zag zuchten.

Raffles had hem een ogenblik scherp opgenomen en wendde zich toen in het Frans tot Brand met de vraag:

— Hoe vindt je hem?

— Een slordige bankklerk, een wijnreiziger, een piqueur, maar zeker geen gentleman-dief antwoordde Brand schouderophalend. Hij kon echter ook een plattelandstandaard zijn, een tramconducteur of een bioscoop-portier.

— Hij draagt confectie.

— En niet eens heel fraai. Luister eens, Edward, hij valt me tegen.

— Maar hij heeft geniaal gestolen, meende Raffles.

— Het is mogelijk, ofschoon ik niet sympathiseer met die kleine dieverijen. Nu eens een gouden kelk, dan weer een kostbare horloge, hier een dozijn lepels, daar een zilveren terrine, het was alles peuterwerk.

— Maar hij heeft dan toch maar binnen enkele jaren een fortuin van een paar milliard bijeen gepeuterd.

— Zonder er intussen veel van te kunnen profiteren, merkte Brand minachtend op. Wat helpt het de man, zulke fraaie dingen buit te maken, als hij ze toch niet weet te houden.

— Je roert een teer punt aan, mon ami. De moeilijkheid voor de dief ligt ook minder in het stelen, dan in het veilig bewaren en het verkopen van het gestolene. Maar stil, ik geloof dat daar het verhoor van de beklagde begint.

Inderdaad, de rechter had de gebruikelijke vragen reeds aan de Lenz gesteld, welke deze met honingzoete stem beantwoordde, met rondgetrokken lippen en nu en dan zenuwachtig aan de

grote zegelring draaiende, die de ringvinger van zijn linkerhand versierde.

Hij had een niet onaangenaam, zacht en toch overal goed hoorbaar geluid.

Uit die eerste antwoorden bleek, dat men hier te doen had met een van die avontuurlijke geesten, die het rustige leven in het ouderlijke huis niet kunnen verdragen en zelf tot de misdaad overgaan om hun leven naar hun eigen smaak te leven.

Hij had met zijn welgestelde familie in een fraai huis aan de Boulevard Binot gewoond en zijn ouders hadden hem een uitstekende opvoeding doen geven.

Maar reeds als schoolknaap had hij een onoverwinnelijke neiging gehad, zich meester te maken van alles wat er onder het bereik van zijn hand kwam en wat enige waarde bezat.

Uit het verhoor bleek verder, dat de politie hem reeds eenmaal in handen had gehad, maar hem weer op vrije voeten had gesteld, eenvoudig omdat de bewijzen tegen hem nog niet overtuigend genoeg waren omdat zij hoopte, naderhand door hem nog de hand op andere lieden van hetzelfde slag te kunnen leggen, een verwachting die bedrogen werd, want Serges de Lenz «werkte» steeds geheel alleen en voor eigen rekening.

Voor het overige echter was de Lenz in de loop der jaren reeds zeven maal veroordeeld en het was vooruit te zien, dat hij er ditmaal niet zo gemakkelijk zou afkomen.

Vervolgens werd de acte van beschuldiging voorgelezen.

Deze was zeer lang, hetgeen ook moeilijk anders kon, want daarin werd nauwkeurig ieder voorwerp opgesomd, hetwelk Serges de Lenz na zijn laatste veroordeling zich had toegeëigend.

De beklagde zat tamelijk verveeld in zijn bank rond te kijken, nu en dan zijn nagels inspecterend, tot aan de passage, waarin sprake was van zijn beide minnaressen, die hij beiden heette te hebben benadeeld, vooral de zeventigjarige Fanny Robert, zich noemende Gravin de Tessancourt.

Want nu hief de Lenz het hoofd op en scheen iets te willen zeggen.

Hij vergenoegde er zich echter mede, de schouders op te halen en op fluisterende toon een paar woorden met zijn advocaat te wisselen.

En nu ontstond zich het volgende gesprek tussen de President en de beklagde:

— U bent reeds zeven maal veroordeeld, begon rechter Bonnard.

— Och, laten we het daar maar liever niet over hebben, meende Serges de Lenz met een verwijfd stemmetje.

— Pardon, maar wij moesten het er eigenlijk maar wél over hebben.

— Dat alles ligt toch in het verleden. En gedane zaken nemen geen keer. Waartoe zouden wij oude koeien uit de sloot halen?

— Zoals gij wilt. Het is waar, gij hebt toen uw straf geboet, ofschoon ik moet zeggen dat zij u weinig verbeterd heeft. Deel ons nu mede, op welke wijze gij te werk zijt gegaan, bij het stelen van al die kostbare voorwerpen.

— Deze uitdrukking is was te sterk, mijnheer de president. Ik ontvreemde ze slechts, er is toch wel een nuance.

— Meent gij? Mijnentwege. Hoe hebt gij ze dan ontvreemd?

— Ik weet het eigenlijk niet of ik wel verplicht ben, hier mijn beroepsgeheim prijs te geven en daarenboven, uw agenten zullen u wel hebben ingelicht. Maar ik wil mij gaarne de moeite geven u nader in te lichten. Het ging zeer eenvoudig in zijn werk. Ik maakte gebruik van mijn connecties om aan de weet te komen, wanneer deze of gene rijke familie uit de stad was, ging dan naar het huis, belde aan, vroeg de afwezige heer des huizes te spreken, hield de dienstboden aan de praat en stak intussen het meest waardevolle in mijn zakken. Zoals gij ziet, munt mijn systeem uit door eenvoud en daaraan is waarschijnlijk het succes toe te schrijven.

— Uw familie...

— Pardon, mijnheer de President, laten wij, wat ik u bidden mag, niet over mijn familie spreken. Zij heeft niets met de gehele zaak te maken en het grieft mij, wanneer mijn vader en mijn moeder bij deze kwestie betrokken worden.

— Ik wil nu spreken over Gravin de Tessancourt. Het kan niet worden ontkend, dat die dame er eigenaardige gevoelens op nahield. Was zij uw vriendin?

— Een moederlijke vriendin, mijnheer de president.

— Kom, kom, dat zijn praatjes. Zij was uw vriendin in de Parijse opvatting van het woord. Vondt gij het niet weerzinwekkend, geld van die oude dame aan te nemen? Gij hebt haar heel wat geld gekost.

— Een dwaling, mijnheer de president. Integendeel, ik besteedde al mijn zakgeld aan haar.

Deze verklaring veroorzaakte een onderdrukt gelach in de zaal, hetwelk dadelijk ophield op het strenge hameren van de voorzitter.

Het verhoor duurde aldus nog enige tijd voort en daarop kwamen de getuigen aan de beurt.

De Lenz ging met een verveeld gezicht weer zitten.

De deur van het getuigenvertrek werd geopend, er werd een naam afgeroepen en binnen trad een zwaar gebouwd, ongeveer vijftigjarige man met brede kaken en kleine ogen onder borstelige wenkbrauwen, die verklaarde te zijn Graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij was de man, in wiens huis Serges de Lenz onvoorzichtig genoeg was doorgedrongen, na het middernachtelijk uur uur en bij die gelegenheid gevat was.

De graaf had daarbij zelf de behulpzame hand geboden en hij scheen er niet weinig trots op te zijn.

Met een bulderende stem legde hij zijn verklaring af, nu en dan zijn grijze snor opstrijkend en hij besloot:

— Ik heb hem eigenhandig te pakken genomen, mijnheer de president en zo zal het iedere inbreker vergaan, die het

durft wagen, bij mij een voet in huis te zetten. Ik verzeker u dat het goed verdedigd is, mijn huis. En ik durf wedden, dat geen enkele misdadiger er heelhuids weer uitkomt, wanneer hij er eenmaal is binnengedrongen. Bij mij zal voor geen centime gestolen worden, daar verwed ik alles onder wat gij wilt.

Bij deze woorden keek Graaf Blécourt om zich heen, alsof hij alle aanwezigen tartte, de rechters inclus, en ging toen weer zitten, trots en zelfbewust, als de man, die de gevaarlijke gentleman-dief onschadelijk had gemaakt.

De getuigen volgden elkander op, in een schier eindeloze rij en Raffles luisterde met grote aandacht toe, zonder dat één woord hem ontging, zo min van de getuigen als van de beklagde of diens verdediger.

Er werd gepauzeerd, men ging lunchen en 's namiddags werd de zaak hervat.

Graaf de Blécourt werd nogmaals gehoord en toen hij die namiddag thuis kwam werd hem daar een briefje bezorgd, van de volgende inhoud:

«Mijnheer de Graaf,

Ik neem uw weddenschap van vanochtend aan. Gij zijt zo verwaten geweest, als uw mening te kennen te geven, dat uw huis inbraakvrij is, en dat geen inbreker het ongedeerd zal kunnen verlaten, als hij er eenmaal is binnengetreten. Ik zal u bewijzen, dat ge u vergist. Binnen acht dagen, na dagtekening van deze brief, zal ik uw huis zijn binnengedrongen en er hebben weggenomen wat mij bevalt. Met verschuldigde hoogachting,

JOHN RAFFLES»

Hoofdstuk III

DE UITDAGING

Graaf Rodolphe de Blécourt bewoonde, wanneer hij zich te Parijs bevond, dat wil zeggen ongeveer zes maanden

van het jaar, een zeer fraai huis in de voorstad Auteuil, in de Rue Boileau, niet ver van de Avenue de Versailles.

Het dateerde uit de tijd van het tweede Keizerrijk, het was groot en lelijk, maar het was zeer stevig en grensde aan de achterzijde aan een grote tuin, die er het voornaamste sieraad van uitmaakte.

Graaf de Blécourt was gehuwd en zijn zoon, luitenant bij de Jagers, Gaston geheten, zowel als zijn dochter Suzanne, woonden in hetzelfde huis.

Er waren vijf bedienden, allen oude getrouwen, die reeds vele jaren in dienst waren van de graaf.

Toen de Blécourt het zonderlinge briefje van Raffles gelezen had, bleef hij enkele ogenblikken als vastgenageld staan en als hij aanleg voor een beroerte had gehad, dan zou dit briefje zeker het laatste zijn geweest, dat hij hier op aarde had gelezen.

Hij uitte een vloek, die zelfs in de kazerne opgang zou hebben gemaakt, de graaf was reserve-kolonel van hetzelfde regiment, waarbij zijn zoon de luitenant-rang bekleedde, sloeg met de vuist op het briefje, las het nogmaals, vloekte opnieuw, en liet toen een schor lachje horen, waarna hij met grote stappen de kamer begon op en neer te lopen, om eindelijk stil te houden bij de deur en op de knop van de elektrische schel te drukken.

Hij behoefde nauwelijks enige tellen te wachten, of de deur ging open en Joseph, de maître d'hotel, een deftig personage met spierwit haar en geheel in het zwart gekleed, trad binnen.

— Mijnheer de graaf beveelt? vroeg hij.

— Is mevrouw al thuis, Joseph?

— Zoeven thuisgekomen, mijnheer.

— Vraag of zij eens hier wil komen. Ik heb met haar te praten. En, wacht eens even, mijn zoon?

— Mijnheer Gaston is er nog niet; ik meende dat mijnheer vandaag in de stad dineerde, graaf.

— Mooie manieren, bromde de Blécourt voor zich heen. Dat had ik in mijn tijd niet durven wagen. Maar de jongelui van tegenwoordig...

Hij viel zich zelf in de rede en vervolgde:

— Ga dan maar naar mevrouw en verzoek haar, onmiddellijk hier te komen.

Joseph boog en verliet het vertrek.

Zodra de deur achter hem gesloten was, begon de Blécourt opnieuw heen en weer te lopen, waar hij pas mee ophield, toen de deur weer openging, om doorgang te verlenen aan gravin de Blécourt, een rijzige, statige dame, die ondanks haar vijftigjarige leeftijd nog altijd de sporen van vroegere schoonheid vertoonde en blijkbaar geen moeite spaarde, er zo lang mogelijk jeugdig en aantrekkelijk uit te zien.

Haar gezicht had een enigszins verwonderde uitdrukking, toen zij de deur sloot en op haar echtgenoot toeging met de vraag:

— Waarom hebt je mij laten roepen, Rodolphe?

De Blécourt vergenoegde er zich mede, haar het briefje toe te steken en op korte toon te zeggen:

— Lees dit eens, Sophie.

De gravin nam het briefje enigszins aarzelend aan, maar zodra zij de ondertekening had gelezen was haar opmerkzaamheid gewekt en zij las het briefje van begin tot eind door, daarbij gebruik makend van een in goud gevatte face à main.

Toen ze gereed was, haalde zij de schouders op en zei op een toon van minachting:

— Een kinderachtige grap.

— Een grap? Was het dat maar! riep de Blécourt uit.

— Maar die Raffles bestaat niet.

— Geloof jij dat ook nog? Vraag er dan Scotland Yard te Londen maar eens naar en het hoofdbureau van politie te New York. Die zullen je wel anders leren. Hij bestaat, is springlevend, en het beste bewijs is, dat hij mij dit briefje heeft geschreven.

— Maar dan zou hij te Parijs zijn? Raffles is een man, die op alle plaatsen tegelijk is, naar het schijnt.

— Maar als het waar is, dan... dan moeten er dadelijk maatregelen worden genomen! riep gravin Sophie uit, nu zelf verschrikt.

— Dat zal ik dan ook niet nalaten, hernam de graaf kortaf, terwijl hij haar het briefje weer afnam. Gaston nog niet thuis?

— Neen, Rodolphe. Ik geloof, ik meen te weten dat hij in de stad met vrienden zou dineren.

— Die drommelse aap, bromde de graaf. Hij behoort bij zijn ouders te dineren, de weinige dagen dat hij te Parijs is. Dat was in mijn tijd anders, héél anders. En als je de waarheid wilt weten: ik geloof niet aan die vrienden.

— Rodolphe, je doet mij schrikken. Wat denk je dan?

— Wat ik denk? Ik denk dat de kwajongen zich iets in zijn hoofd heeft gehaald, dat ons nog veel onaangenaamheden kan berokkenen. Ik heb rapporten, inlichtingen. Hij is in de laatste tijd herhaaldelijk gezien in gezelschap van een jong meisje, mooi, naar zij zeggen, maar enfin, een meisje, dat niet bij hem past. Zij moet een modiste of iets dergelijks zijn.

— En vertoont hij zich met dat meisje in het publiek? riep gravin Sophie uit.

— Zoals ik je zeg.

— En daar weten wij niets van?

— Naar het schijnt. Jawel, de jongelui van tegenwoordig doen maar wat zij willen. Maar ik zal hem eens onderhanden nemen. Hij weet heel goed welke plannen wij met hem hebben; de dochter van mijn vriend Baron Honfleur wordt zijn vrouw en anders niemand.

Gravin Sophie keek haar man een beetje schuw aan en zei toen op fluisterende toon:

— De hemel beware mij, Rodolphe, dat ik het goedkeur, dat onze jongen zich encannailleert met zo'n meisje, maar ik vrees dat hij in het geheel niet houdt van Lucie Honfleur.

— Niet erg. Dat zal wel komen. Er zijn meer voorbeelden van, dat jongelui met elkander getrouwd zijn, die weinig voor elkaar voelden en die naderhand toch een zeer gelukkig huwelijksleven hebben geleid.

Daarbij wierp de graaf een zijdelingse blik op zijn vrouw, alsof zij vrijheid verkreeg, deze uitlating naar verkiezing op zichzelf toe te passen.

Hij liep weer een paar malen de kamer op en neer, telkens zijn zware knieval opstrijkend, stond toen eensklaps weer voor zijn vrouw stil en bromde:

— Genoeg hierover. De jongen doet mijn wil, of er zwaait wat. Ik ben volstrekt niet ingenomen met die democratische neigingen van de tegenwoordige jongelui. En nu over dat briefje. Ik zal onmiddellijk de hoofdcommissaris van politie opbellen en hem van deze onbeschaamdheid van die Engelse boef in kennis stellen. Wij zullen eens zien of die kerel het dan toch nog zou durven wagen, zijn plan ten uitvoer te brengen. Mijn huis is een vesting en als de politie nog een waakzaam oog op de koop toe houdt, dan zal misschien aan haar de eer te beurt vallen, dat galgenaas te Parijs te knippen en op die wijze een grote dienst te bewijzen aan het gehele Engelse volk.

— Ik heb altijd gedacht dat John Raffles een verzinsel was.

— Jawel, een verzinsel van vlees en bloed, die ieder jaar voor een paar miljoen steelt! barstte de graaf uit.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en vervolgde:

— Het is tijd voor het diner. Ik zal nu aanstonds telefoneren, dan kan er over een half uur een inspecteur bij ons zijn. Wij zullen eens zien, mijnheer Raffles, of je loopbaan hier niet een einde neemt.

Zwijgend, met een bedrukt gelaat, verliet de gravin het vertrek en de graaf deed wat hij gezegd had: hij belde het hoofdbureau van politie op en verwekte daar door zijn mededeling weinig minder dan een storm van ontsteltenis en verontwaardiging.

Er werd onmiddellijk een inspecteur van politie aangewezen, die zich naar het huis van de graaf begaf, om persoonlijk kennis van het briefje te nemen, dat graaf de Blécourt zozeer buiten zichzelf had gebracht.

De inspecteur arriveerde, toen het diner reeds tamelijk zwijgend, door het grafelijk echtpaar en Suzanne, een mooi, blond meisje, genuttigd was.

Joseph liet hem dadelijk in de grote ontvangkamer en daar voegde de Blé-

court zich bij hem en liet hem, na de eerste begroeting, het fatale briefje zien.

De inspecteur las het een paar malen door, plukte aan zijn zwart kneveltje, kuchte eens en gaf toen als zijn mening te kennen, dat men hier wellicht te doen had met een mystificatie, een flauwe grap van een grappenmaker.

Maar daarmede was hij aan het verkeerde kantoor.

De graaf verklaarde bij hoog en laag, dat het briefje authentiek moest zijn, waarna de inspecteur onmiddellijk bij draaide en verzekerde, dat men aan het hoofdbureau van politie niets zou nalaten, om de zaak tot een goed einde te brengen.

Hij keek nog eens naar het briefje en vroeg toen:

— Wanneer hebt u dit briefje gekregen?

— Om een uur of zes, even nadat ik van de zitting was teruggekeerd, waar ik moest getuigen in het proces tegen Serges de Lenz.

— Hoe werd het bezorgd?

— Door een man, die er uitzag als een kruier.

— Dan is het natuurlijk duidelijk, dat Raffles, als hij dit briefje inderdaad geschreven heeft, bij de zitting aanwezig is geweest.

— Hij hééft het geschreven, bromde de graaf woedend. Er valt niet aan te twifelen. En waarom zou hij niet bij de zitting aanwezig zijn geweest? Hij dacht er misschien iets van te kunnen opstrijken; — de Lenz is immers een soort collega van hem.

De inspecteur tuurde, een weinig verlegen, op het briefje met het fijne handschrift en wist blijkbaar niet goed wat hij er van moest maken.

Toen vroeg hij weer:

— Geloofst gij inderdaad, graaf, dat uw huis inbraakvrij is?

— Voor een normale inbreker, zeker. Maar ik zou er niet op durven zweren, dat een man als die John Raffles, er niet in zou slagen, hier des nachts binnen te dringen, zonder dat een van de alarmschellen afgaat. Ik voeg er dadelijk aan toe, dat het mij zelfs van hem zou verbazen, want ik zelf doe des

avonds altijd de ronde en overtuig mij dat alle electriche leidingen nog in orde zijn en dat het alarmsein onberispelijk werkt. Bovendien worden alle ramen met luiken gesloten en alle deuren, die in de buitenlucht uitkomen, zijn seculair gegrendeld.

— Ja, ik weet niet of dat voor iemand als Raffles wel een bezwaar zou zijn, zei de inspecteur nadenkend. Ik heb veel van hem gehoord en naar de beschrijvingen...

— Daarom heb ik mij juist tot de politie gewend, mijnheer, viel de graaf hem ongeduldig in de rede. Ik reken er op, dat mijn huis gedurende de nu volgende week, vooral des nachts, speciaal zal worden bewaakt.

— O, wat dat betreft, daarvan kunt gij zeker zijn! riep de inspecteur op levendige toon. Wij zullen alles doen wat wij kunnen, om te beletten dat Raffles zijn woord gestand doet.

— Dat is al heel wat, hernam de graaf sarcastisch. Maar gij zoudt, bijvoorbeeld, ook eens kunnen trachten, die schijnbaar onvatbare misdadiger in de kraag te grijpen. Ik zou toch zeggen, dat de Parijse politie zich daardoor met roem zou overladen, gelooft gij ook niet?

De inspecteur dacht hier blijkbaar evenzo over, maar hij was toch niet volkomen zeker van zijn zaak, want zijn gelaat tekende pijnlijke verlegenheid, toen hij onvast ten antwoord gaf:

— Het zou voor de Parijse politie stellig een grote eer zijn, graaf, en zoals ik reeds zei, wij zullen niets nalaten om uw eigendom te beveiligen en alles doen wat mogelijk is, om de Londense Gentleman-Dief te vatten, natuurlijk verondersteld, dat dit briefje geen flauwe grap is.

De graaf werd weer rood in het gelaat en hield zich blijkbaar slechts met moeite in, toen hij uitriep:

— Ik zeg u nogmaals, mijnheer, dat hier aan een grap niet te denken valt. Alleen het publiek, dat in de zittingzaal aanwezig was, kan mij de woorden hebben horen zeggen, waarop dit onbeschaamde briefje slaat, en wie zou het in zijn hoofd krijgen, onder die paar honderd mensen, zich zulk een grap met

graaf Rodolphe de Blécourt te veroorloven?

De inspecteur zelf scheen door deze redenering getroffen te zijn en hij stond op om afscheid te nemen, terwijl hij verzekerde, dat er onmiddellijk afdoende beschermingsmaatregelen zouden worden genomen.

Het briefje nam hij mee, om het handschrift grondig te laten onderzoeken en de afspraak werd gemaakt, dat men de bedreiging van Raffles diep geheim zou houden, opdat de bladen zich niet van het geval zouden meester maken, met het gevolg, dat het huis van de graaf overstroomd zou worden door nieuwsgierige reporters.

Toen de inspecteur het huis had verlaten, overtuigde graaf de Blécourt zich aanstonds persoonlijk nog eens, dat er aan zijn beroemde afweermiddelen niets mankeerde.

Hij ging nazien, of het losliggende, kleine stuk van de vloer in de gang, vlak voor de straatdeur, wel een paar millimeters daalde, als men er opstond, zodat contact werd gemaakt door twee elkaar rakende, koperen stiften, waardoor met luid geraas een schel in zijn slaapkamer overging, hij bekeek aandachtig de zware grendels, beproefde of de schroeven nog wel goed vastzaten, ging alle electricische geleidingen na, keek of er wel water in de natte batterijen

was en of de droge nog niet waren uitgeput, inspecteerde de ijzeren luiken voor de vensters, en toen hij daarmede omstreeks half elf in de avond gereed was, bromde hij tevreden voor zich hen en zei tot zichzelf:

— Ik behoef mij niet ongerust te maken. Raffles mag zo knap zijn als hij wil, maar hij komt er niet in, als hij tenminste geen vogel is en door een ventilatiegat kan binnenvliegen. Laat hij maar opkomen, ik tart hem.

Een blik door de grote ramen van zijn werkkamer aan de voorzijde van het huis, bracht de graaf ten overvloede tot de overtuiging, dat de inspecteur van politie woord had gehouden.

Want hij zag een drietal agenten in burgerkleding langzaam, aan de overzijde van de brede laan, met de handen op de rug, heen en weer lopen, terwijl er bovendien nog twee agenten in uniform op geen 25 meters van het huis hadden post gevat.

En de graaf was geheel en al gerust, toen er om half twaalf een telefonische mededeling van het hoofdbureau kwam, welke berichtte, dat er, die nacht twee vastberaden mannen zouden post vatten in het huis van mijnheer de graaf, om Raffles goed te ontvangen, wanneer hij er, als door een wonder, toch in mocht slagen, er binnen te dringen.

Hoofdstuk IV

VADER EN ZOON

Het was nog geen middernacht toen er aan de huisdeur gescheld werd en Joseph een brigadier en een agent van politie binnenliet, beiden in uniform, die verlangden aanstonds bij mijnheer de graaf te worden toegelaten.

Een paar minuten later stonden de beide beambten tegenover de graaf, en de brigadier haalde uit een tamelijk versleten portefeuille zijn aanstelling te voorschijn, welke hij de graaf liet zien met de woorden:

— De commissaris gaf mij bevel, om mij bij u te legitimeren, mijnheer de graaf. Wij kennen de sinjeur, die gij verwacht, maar al te goed, en...

— Die ik verwacht? herhaalde de de graaf woedend. Ik verwacht hem in het geheel niet.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de graaf, riep de brigadier verschrikt uit. Zo bedoelde ik het niet. Maar als wij hem kunnen vangen, dan zou het toch zeker beter zijn, nietwaar?

De graaf scheen eigenlijk niet goed te weten, of het niet het best zou zijn, als Raffles in het geheel niet verscheen.

In ieder geval liepen dan zijn bezittingen geen gevaar.

Hij bromde dus iets voor zich heen, dat moeilijk verstaanbaar was, las de aanstelling door, bekeek de penning van de beide mannen, en zei toen, niet zonder goed gehumeurd:

— Het is in orde. Wat komt gij nu eigenlijk doen?

De brigadier trok zijn gitzwarte, rui-ge wenkbrauwen zo hoog mogelijk op, en antwoordde:

— Wat wij komen doen, graaf? Wel, zorgen dat die kerel niet meer wegkomt, als hij er bij geval toch in mocht sla- gen, hier binnen te dringen. Wij zijn ge- wapend, wij gaan in de buurt van de plek, waar het zilver is, op de loer lig- gen, en...

— Maar voor de drommel, dat zilver is overal! bulderde de graaf. Gij kunt u toch niet in zessen snijden, nietwaar?

— Willen wij nog een half dozijn man- nen gaan halen, graaf?

— Neen. Mijn huis is geen kazerne.

— Maar zoudt gij er dan misschien niet goed aan doen, gedurende deze hele week alle kostbare voorwerpen in één vertrek te brengen, en dat goed af te sluiten? stelde de politieagent voor.

— Dat is lang geen kwaad denkbeeld! riep de graaf uit. Daar zal ik dadelijk werk van maken. Het zilverwerk en de juwelen worden in mijn brandkast gesloten, daarginds kunt gij die kast zien staan.

De brigadier wendde zijn blikken naar het aangewezen meubel, een zeer grote, moderne kast, en knikte goedkeurend.

— Dat is, geloof ik, de aangewezen weg, graaf, zei hij. Gij moest dat maar dadelijk laten doen. In het ergste geval zou Raffles dan toch weer met lege handen moeten vertrekken.

Op dat ogenblik werd er gescheld, de deur werd geopend, en er klonken zachte voetstappen op de trap.

Graaf de Blécourt stond in luisterende houding stil, en toen de brigadier iets wilde zeggen, legde hij hem driftig met een gebaar het zwijgen op, en opende

voorzichtig de deur op een kier.

Op dat ogenblik dat de voetstappen zouden voorbijgaan, opende hij snel de deur geheel en al, deed een greep in de half duistere gang, en trok vervol- gens een jonge man met een sympathiek maar enigszins droefgeestig gelaat naar binnen, in rok gekleed, en die zoeven blijkbaar moeite had gedaan, stilletjes voorbij te sluipen.

— Welzo, daar is mijnheer eindelijk viel graaf de Blécourt met een gesmoor- de driftstem uit. Om kwart over twaalf in de nacht. En mijnheer wil voorbij- gaan, en stilletjes naar zijn slaapkamer sluipen, zonder...

Maar Gaston de Blécourt had een snelle blik op de beide politiebeambten geslagen, die bescheiden een weinig wa- ren teruggetreden, en zei nu op verwij- tende toon:

— Vader!

De graaf scheen de wenk te begrij- pen en zei kortaf tot de agenten:

— Ik heb een ogenblik met mijn zoon te spreken. Aanstonds zullen wij doen waarover wij het zoeven hadden. Gij kunt u in die tijd vast op de hoog- te gaan stellen van de inrichting van het huis.

De brigadier en de agent salueerden, en verlieten het vertrek.

Zodra de deur gesloten was en de voetstappen van de beide beambten niet meer te horen waren, ging graaf de Blécourt met gekruiste armen voor zijn zoon staan en begon op woedende toon:

— Dat kan zo niet voortgaan. Waar ben je vanmiddag geweest?

— Ik heb in de stad met vrienden gedineerd, vader, dat had ik al aan ma- ma verteld.

— Met vrienden? Het zullen er de vrienden wel naar geweest zijn.

— Er valt niets op hen aan te mer- ken, antwoordde Gaston, terwijl hij zich hoog oprichtte. Zij zijn niet van adel, dat is waar, zelfs geen militairen, maar het zijn fatsoenlijke jongens, voor wie ik mij volstrekt niet behoef te schamen.

— Waarom ben je niet in uniform?

— Ik had geen dienst, vader.

— Een goed soldaat moet steeds de uniform dragen.

— Het is mogelijk, vader, maar ik durf ook niet zeggen, dat ik ooit een goed soldaat zal worden, hernam Gaston op zachte toon.

De graaf keek zijn zoon aan, alsof hij meende hem niet goed te hebben verstaan en herhaalde langzaam:

— Geen goed soldaat? Wat moet dat betekenen? Zou je ons geslacht oneer willen aandoen?

— Dat weet gij wel beter, vader. Maar kan men een oud-adellijk geslacht dan alleen eren, door dat bloedige beroep uit te oefenen?

Graaf de Blécourt deinsde een paar stappen terug, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen en stotterde:

— Durf jij dat zeggen? Ben jij van mijn bloed? Heb je dan geen vaderlandsliefde, ben je soms laf?

Gaston was bleek geworden en zijn stem trilde een weinig, toen hij ten antwoord gaf:

— U weet heel goed, vader, dat ik een goed Fransman ben. U weet evengoed, dat ik niet laf ben. En als ons land opnieuw werd aangevallen, ik zou het verdedigen tot mijn laatste ademtocht. Maar, daarvoor behoeft men geen beroepssoldaat te zijn. Wat doe ik nu? Ik heb een studie gemaakt van de broedermoord, dat is alles. Ik kan een compagnie in de dood voeren en later zou ik het waarschijnlijk een geheel regiment kunnen doen. Mijn leven zou gevuld worden met het africhten van jonge kerels, met het vleien van mijn meederen, om een snelle promotie te maken en, vader, gij moet er niet boos om worden, maar ik vrees dat ik dat niet zal kunnen.

— Wel vervloekt! schreeuwde de Blécourt, trillend van woede. Ik heb dit aan zien komen en toch heb ik het niet willen geloven. Daartoe leiden dus de tegenwoordige democratische denkbeelden. Dat zijn dus je tegenwoordige kameraden. Afkeer van de wapenrok en het hoofd vol onzinnige opvattingen omtrent wereldvrede en dergelijke nonsens. Zover moest het dus met je komen. Van geslacht tot geslacht zijn wij militairen of rechters geweest, en jij verloochent dat verleden.

— Ik verloochen het niet, vader, want dat gaat helaas niet, maar ik zou het gaarne willen vergeten, zei Gaston op zachte toon. Gij had het daar over het rechterlijk beroep. Twee van mijn ooms hebben het uitgeoefend, terwijl gij soldaat werd. Ik ben uw enige zoon en daarom werd ik voor de militaire loopbaan bestemd. Maar ik smeek u, vader, laat ik die loopbaan afbreken, nu het nog tijd is. Ik ben nog jong genoeg om de studie in de rechten te kunnen beginnen. En het rechterlijk beroep is een verheven beroep, als men het naar eer en geweten uitoefent.

— Ik weiger! riep de Blécourt op heftige toon. Ik wil niet, dat men mij met de vinger zal kunnen nawijzen. Ik wil niet dat mijn zoon een deserteur zal zijn.

— Vader! riep Gaston uit met een stem, die trilde van ingehouden drift. Herroep dat woord, waarvan gij later spijt zoudt hebben. Ik ben geen deserteur. Ik zeg u immers, dat ik gaarne mijn leven voor mijn land zou willen offeren, als het voor zijn welzijn gevraagd wordt. Maar dit nutteloze bestaan wil ik van mij werpen. En ik zal het u maar aanstonds zeggen: mijn besluit is onherroepelijk.

Een ogenblik zwegen de beide mannen en ieder van hen las in de ogen van de ander, het vaste besluit om niet toe te geven.

Toen begon de Blécourt weer, de vuisten gebald en de aderen op zijn slapen gezwollen:

— Het is goed. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Ik heb dit reeds enige tijd voorzien, en toch had ik nooit kunnen denken, dat je het hiertoe zou durven laten komen. Staan die veranderde inzichten soms in verband met ... de deerne, met wie je je tegenwoordig afgeeft?

Al het bloed was uit het gelaat van de jonge man verdwenen, toen hij tot vlak voor zijn vader trad en op hese toon sprak:

— Geen woord over haar, vader, dat haar zou kunnen beledigen. Daartoe staat zij te hoog, daartoe is zij mij te lief. Madeleine is buiten het bereik van uw wrede laster.

— Welzo, welzo. Mijnheer mijn zoon heeft zijn keus dus reeds gedaan?

— Ik heb mijn keus gedaan, vader, en niets, niemand zal mij daarvan af kunnen brengen.

— Ik ook niet?

— Zelfs gij niet

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste, vader. Het doet mij meer verdriet dan ik u zeggen kan, dat ik u moet grieven, maar hier staat mijn levensgeluk op het spel. Ik weet wel, dat gij andere plannen met mij had, maar...

— En die plannen zullen voortgang hebben.

— Neen, vader.

— Je zult trouwen met freule Lucie Honfleur.

— Neen, vader, want Madeleine Chaurard heeft mijn liefde en zij wordt mijn vrouw.

— Weet je waaraan je je bloot stelt, als je mijn wil weerstreeft?

— Ik weet het, vader. Gij zult mij waarschijnlijk onterven.

— Waarschijnlijk? Ik zend je het huis uit, en van mij krijg je geen centime. Tracht dan je moderne beginselen maar aan de man te brengen en er geld uit te slaan. Een appel, die zover van de boom valt, die moet verrotten.

— Ik hoop u te tonen, vader, dat hij ver van de stam kan vallen en toch nieuwe, goede vruchten kan opleveren, antwoordde Gaston, die zich blijkbaar alle moeite gaf, om zich te beheersen.

De graaf scheen opnieuw in hevige woede te willen opstuiven, maar ook hij bedwong zich met de uiterste inspanning, ofschoon zijn stem hees en bijna toonloos klonk, toen hij er met moeite uitbracht:

— Het is goed. Wij kennen nu elkaars mening zeer nauwkeurig. Ik geef je drie dagen bedenktijd, geen uur langer. Heb je je dan niet naar mijn wensen gevoegd die alleen je bestwil beogen, dan weet je wat je lot zal zijn.

— Mijn bestwil? herhaalde Gaston op een toon van bitter verwijt. Dat zegt gij, die mij beletten wil, de inspraak van mijn hart te volgen? Die mij wil dwingen, een beroep uit te oefenen dat mij

tegenstaat, die mij wil koppelen aan een meisje, dat ik niet lief heb en ook nooit zal kunnen liefhebben?

— Moderne overdrijving! Holle phrases!

— Alles wat betekenis geeft aan het leven, wilt gij zeggen. Het enige wat het leven waard maakt, geleefd te worden! riep Gaston in heftige gemoedsbeweging uit. Ik voel dat ik het tot iets zal kunnen brengen, nu Madeleine mij haar rein zuiver hart heeft geschonken. Ik wil niet in de tredmolen lopen, ik wil mens zijn, ik wil mijn bestaan niet inrichten naar uw wens, omdat ge mijn vader zijt, maar naar de mijne, omdat ik voel dat ik anders diep ongelukkig zal worden. O vader, bedenk toch dat dit ogenblik over mijn leven kan beslissen. Gij zijt altijd streng voor mij geweest, maar ik heb van u gehouden. Dood die kinderlijke liefde niet in mij, door mij te ontroven wat het leven begerenswaard voor mij maakt.

Gaston was zijn vader met uitgestoken handen tegemoet gegaan, bevend van aandoening, maar deze wendde zich toornig af en zei:

— Ik blijf bij mijn plan. Jij bent nog veel te jong om zelf te kunnen oordelen, zelf te kunnen kiezen. Honfleur is sedert jaren met mij bevriend, ik heb zijn dochttertje op mijn schoot gehad als kind en toen jij nog op de schoolbanken zat, beraamden wij reeds het plan, jullie een paar te laten worden. En ga nu naar je kamer; wij spreken elkaar over drie dagen nog eens, en dan voor de laatste maal over dit onderwerp.

Wéér keken de beide mannen elkaar een ogenblik diep in de ogen en na een lange tijd van zwijgen, zei de jonge man op doffe toon:

— Goede nacht, vader.

— Goede nacht.

Gaston opende de deur, wendde zich op de drempel nog eens om en trachtte een blik van zijn vader op te vangen.

Maar deze had zich reeds afgewend en hield zich schijnbaar onledig met een of ander geschrift aan zijn grote schrijftafel.

Gaston slaakte een diepe zucht, met gebogen hoofd sloot hij de deur en liep de gang teneinde, om daar de trap naar

de tweede verdieping op te gaan, waar zich in de rechtervleugel zijn vertrekken bevonden.

Hoofdstuk V

DE EERSTE NACHT

Graaf de Blécourt bleef nog enige tijd onbewegelijk midden in het vertrek staan, keek met gefronste wenkbrauwen naar de gesloten deur en wreef zich een paar malen langzaam met de hand over het hoofd.

Toen maakte hij een gebaar van woede en ongeduld en dacht aan andere dingen.

Hij wilde onmiddellijk de nodige bevelen geven en alle kostbaarheden, die er in het grote huis aanwezig waren, verzamelen in de kamer, waar hij zich thans bevond, de grote, fraai gemeubelde werkkamer.

Joseph was nog op en ook de huisknecht Bastien had zich nog niet ter ruste begeven.

De beide agenten werden van hun bezigheid geroepen, welke bestond in het bestuderen van het grote huis en zij moesten helpen, een paar zeer kostbare miniaturen en andere voorwerpen van waarde naar de werkkamer over te brengen.

De juwelen werden in de brandkast geborgen, waarbij de twee politiebeambten zelve een oogje in het zeil hielden en de andere voorwerpen in een stevige kussen kast weggesloten, waarvan de graaf de sleutel bij zich stak.

Het kan bezwaarlijk ontkend worden, dat, ondanks de aanwezigheid van de beide ordebezoekers, de grafelijke familie zich allesbehalve op haar gemak gevoelde, en ook de bedienden waren door die zenuwachtigheid aangestoken, want het was onmogelijk gebleken, hen onkundig te houden van de bedreiging van John Raffles, de Gentleman-Dief.

De gravin verklaarde dat zij zeker geen oog zou dicht doen en de lieve Suzanne verklaarde, dat zij niet alleen

in haar kamer durfde blijven en stond er op, dat zij zou mogen slapen in een klein vertrek, naast de slaapkamer van haar moeder, die onmiddellijk aan die van de graaf grensde.

Alle overredingskracht van de beide politiebeambten was nodig, de dames over te halen, zich ter ruste te begeven.

Zij legden uit, dat Raffles onmogelijk iets zou kunnen stelen, daar zij zelve in de werkkamer de wacht zouden houden, goed verscholen, om de stoutmoedige inbreker dadelijk te vatten, wanneer deze zich durfde vertonen en dat Raffles bovendien bekend stond als een man, die geen enkele vrouw een haar op het hoofd zou krenken.

Eindelijk gaven zij toe en verdwenen, bleek en bevend in hun slaapvertrek, waarvan zij de deuren met sleutels en grendels stevig sloten.

Wat de graaf betreft, hij had weer de ronde gedaan, thans in gezelschap van de twee agenten en daarop had hij zich in zijn kamer teruggetrokken, vast overtuigd dat Raffles zich nog wel een paar malen zou bedenken, alvorens hij zou trachten, in deze goed verdedigde vesting door te dringen.

De brigadier en de agent van politie echter hadden zich verscholen achter de dikke velours gordijnen, welke de raamnissen bedekten en zouden zich daar muisstil houden, de revolvers tot schieten gereed, wanneer Raffles zich inderdaad mocht vertonen.

Graaf de Blécourt had juist zijn huisjas afgelegd, toen hem iets inviel.

Het was van betrekkelijk geringe betekenis, maar het zou naderhand vrij gewichtige gevolgen blijken te hebben.

Hij bedacht, dat hij aan een der beide oversten van zijn regiment die dag

beloofd had, hem, hoe laat het ook was, iets aangaande de dienst te zullen berichten en al had de graaf stellig enige fouten, vergeetachtigheid behoorde daar in het geheel niet toe.

Hij was een man van zijn woord en al gevoelde hij zich in een zeer gedrukte stemming, wegens het gesprek met zijn zoon en ook wel een beetje door de zenuwachtige spanning, die er in het gehele huis scheen te heersen, zo zou hij toch zijn belofte nakomen.

Hij ging dus naar het telefoontoestel, dat op een fraai bewerkte, ronde tafel dicht bij zijn bed stond en nam de hoorn ter hand.

Hij sprak even op gedempte toon, trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde enigszins luider zijn woorden.

Tot zijn verbazing vernam hij echter niets, ook niet het eigenaardige, schraeperige geluid, hetwelk steeds voorafgaat aan iedere telefonische aansluiting.

Hij tikte opgeduldig op de vork, luissterde opnieuw, legde de hoorn neer, slaakte een vloek en ging naar de tussendeur, om er zacht op te tikken en te vragen:

— Ben je al naar bed, Sophie?

— Nog niet, Rodolphe. Wat is er?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, opende de graaf de deur, trad binnen en ging regelrecht toe op het telefoontoestel, dat ook hier op een tafeltje stond.

Hij nam de hoorn van de haak, gaf het nummer op en kreeg geen antwoord.

Hij stond een ogenblik stil met het toestel in de hand en zijn snorharen trilden, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Dát is sterk. Wat moet dát betekenen? Waarom krijg ik geen gehoor?

Hij legde driftig de hoorn neer en liep naar de gangdeur.

Hij schoof de grendels terug, draaide de sleutel in het slot om en wilde naar buiten treden, om te onderzoeken, of ook de telefoon in de vestibule niet werkte, of anders in zijn werkkamer op de eerste verdieping.

Maar hij kon de deur niet openkrijgen.

— Wat is er? vroeg gravin Sophie onthutst. Gaat de deur niet open?

Met een vertrokken gelaat antwoordde de graaf kortaf:

— Dat zie je. Ga naar de slaapkamer van Suzanne en probeer daar of je de gangdeur kunt openen. Vooral niet schreeuwen of leven maken, als het je niet lukt. Doe het zo zacht mogelijk. Ik ga zien hoe het met mijn eigen slaapkamerdeur is.

Er verliepen een paar minuten en toen ontmoetten de beide echtelieden elkaar weer in de slaapkamer van de graaf, beiden bleek en met verschrikte ogen.

— Wel? vroeg graaf de Blécourt op zachte toon.

— Dicht!

— De mijne ook!

— Dan zijn we dus opgesloten. Maar wie, wie heeft dat kunnen doen? Het is toch onmogelijk, dat die man — dat die hier al binnenshuis was?

De graaf maakte een gebaar van woest ongeduld en bracht er met moeite uit:

— Dat moet wel. Wie anders zou die deuren hebben kunnen sluiten? Met welk doel? Maar wacht, hij vergist zich toch heerlijk, die mijnheer, als hij denkt dat hij mij al gevangen heeft. Hij kent de geheimen van dit oude huis nog niet. Als ik de beide agenten maar tijdig kan verwittigen daar beneden, dan is er nog niets verloren. Blijf hier rustig wachten; er zal jullie niets gebeuren.

De graaf ging weer naar zijn slaapkamer terug, wapende zich met zijn revolver, die hij uit de lade van een kleine tafel naast het bed nam, liet het wapen in zijn zak glijden en opende toen snel de deur van een grote boekenkast.

Hij duwde een boek met een rode rug, in het midden van de derde plank, met kracht achteruit en op hetzelfde ogenblik draaide de gehele achterwand van de kast met boeken en al, om een onzichtbare as en maakte een opening vrij, waarin graaf de Blécourt onmiddellijk verdween, na zich van een kleine zaklantaarn te hebben voorzien.

Hij drukte de achterwand van de kast weer dicht en volgde een smalle, met

rode tegels geplaveide gang, die waarschijnlijk door de bouwmeester was uitgespaard tussen twee muren.

Aan het einde daarvan bevond zich een stenen trap, waarop twee mensen elkaar slechts met grote moeite zouden hebben kunnen passeren en die leidde naar een eigenaardig vertrekje, geheel zonder vensters, ongeveer twee meter hoog, drie meter lang en niet meer dan één meter breed.

Er bevond zich slechts één enkel voorwerp in dit stenen hokje en dat was een telefoontoestel.

Het gelaat van de graaf vertrok zich tot een grijs van opwinding, toen hij dadelijk na het opnemen van de hoorn het welbekende geruis vernam en een ogenblik daarna de stem van de telefoonjuffrouw.

— Dat is het nut van dergelijke aardige, geheime installaties, gromde de graaf tevreden. Neen juffrouw, dat was niet voor u bestemd. Wilt u mij alstublieft onmiddellijk het naastbijzijnde politiebureau geven? U spreekt met graaf Rodolphe de Blécourt, Rue Boileau, Auteuil.

Hij behoefde slechts een paar seconden te wachten en sprak met de commissaris van het dichtbijzijnde bureau.

— Wees zo goed onmiddellijk een zestal mannen naar mijn huis te zenden, commissaris. Raffles moet in mijn huis zijn. Hij heeft waarschijnlijk ook de draden van alle telefoontoestellen doorgesneden, maar ik spreek nu door één dat hij niet heeft kunnen ontdekken. Ik zal nu dadelijk de beide mannen gaan waarschuwen, welke gij mij gezonden hebt, maar ik denk dat wij drieën niet voldoende zullen zijn. Alles moet geruisloos en bedaard in zijn werk gaan en...

— Een ogenblik, graaf! viel de commissaris hem in de rede. Van welke beide mannen spreekt gij?

— Van wie anders dan van de brigadier en de politieagent, die op uw bevel zijn verschenen, teneinde mijn huis te bewaken.

— Op mijn bevel? Dat moet op een vergissing berusten, graaf. Ik heb volstrekt geen politieambten gezonden

— Kan het door het hoofdbureau geschied zijn?

— Dat is heel onwaarschijnlijk; de gehele zaak is aan mij toevertrouwd, aan de commissaris van het district Auteuil. Maar wacht een ogenblik, ik zal even informeren. De zaak komt mij verdacht voor...

Er verliepen wel vijf minuten, de langste welke graaf de Blécourt zich kon herinneren en toen klonk weer de stem van de commissaris, die sprak:

— Hier moet bedrog in het spel zijn, graaf. Het hoofdbureau weet van niets en andere bureaux komen volstrekt niet in aanmerking.

Een ogenblik werd de graaf door een duizeling aangegrepen, zozeer dreigden schrik, woede en drift hem te overmeesteren.

Hij beheerste zich echter met de uiterste krachtsinspanning en vroeg:

— Wat raadt gij mij aan te doen?

— Tracht u zo stil mogelijk te houden en doe de deur open voor de zes mannen, of neen, voor de tien mannen, welke ik u aanstonds zal zenden onder bevel van een inspecteur. Er mag natuurlijk niet aangebeld worden, want dat zou die beide bandieten kunnen alarmeren. Als zij eenmaal binnen zijn, kunnen zij Raffles en zijn helper waarschijnlijk gemakkelijk overvallen. Tot zolang zullen die twee schavuiten toch wel in uw huis blijven.

— Als zij zich tenminste niet vergeenoegd hebben met het zilver, dat in de kast is gesloten, gromde de Blécourt woedend. De brandkast is gelukkig stevig genoeg en zal het minstens enige uren uithouden. O, die schobbejakken, ik weet niet wat mij weerhoudt om hen aanstonds overhoop te schieten.

— Beheers liever uw drift, graaf en ga slechts in de uiterste noodzakelijkheid tot middelen van geweld over, hernam de commissaris op sussende toon. Als mijn mannen slechts ongemerkt uw huis kunnen binnenkomen, dan zal Raffles niet ontkomen.

— Wanneer kunnen zij hier zijn?

— Hoogstens over een kwartier.

— Ik zal zorgen, dat de deur geopend is.

De Blécourt legde de hoorn weer op de haak en verliet het vertrekje weer, door aan de zijde, tegenover de smalle trap, een soort schuif op te lichten, die niets anders bleek te zijn dan een der draai gebeeldhouwde, eikenhouten panelen, terzijde van een smal portaal aan de achterzijde van het huis, maar dat aan de kant van dit portaal onmogelijk kon worden opgelicht.

Het was hier volkomen duister en de zaklantaarn moest hulp bieden.

Hij deed haar ontgloeien, volgde een lange gang, moest enige malen een hoek omslaan en kwam ten slotte weer aan de voorzijde van het huis, waar hij een ogenblik bleef luisteren, de hand aan de kolf van zijn revolver.

Hij hoorde echter niets en ging de brede trap af, die naar de vestibule voerde, zorgdragende, zo zacht mogelijk te lopen.

De huisdeur bleek nog op het nachtslot en met alle veiligheids-grendels gesloten te zijn.

Raffles was dus stellig hierdoor niet vertrokken.

De graaf nam plaats op een der banken in de vestibule en hij gevoelde zich zeer onbehagelijk te moede.

Wat deden op dat ogenblik die beide schaamteloze bedriegers?

Zouden zij thans op hun gemak de sieraden uit de kast halen?

Zou dat misschien al gebeurd zijn en waren zij langs een andere weg dan door de voordeur vertrokken?

Graaf de Blécourt ziedde van drift, als hij aan die mogelijkheid dacht.

Hij stond weer op en ging naast de zware voordeur door het smalle kijkgat turen, waardoor men een gedeelte van de brede straatweg kon overzien.

Hij stond er pas enkele minuten, toen zijn hart sneller begon te kloppen.

Op een honderdtal meters van het huis stopte een grote auto en daaruit zag hij een tiental gedaanten stappen, die haastig naderden.

Opgewonden wachtte hij nog enkele ogenblikken en trad toen op de huisdeur toe, om de grendels terug te schuiven.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij, boven in het huis, het schelle geratel van de alarmschel...

— Driedubbel vervloekte ezel die ik ben, bromde graaf de Blécourt woedend terwijl hij achteruit sprong, om van de verraderlijke wipplank te komen. Hoe kon ik zo onnozel zijn te vergeten, deze verklikker buiten werking te stellen. Nu zijn zij gewaarschuwd. Zij hebben het natuurlijk gehoord en weten waar zij zich aan moeten houden. Kom snel binnen, voegde hij de mannen, die op de bovenste stoep treden stonden, toe, haast u wat, iedere seconde is kostbaar.

Zwijgend traden de mannen binnen en hun aanvoerder vroeg op zachte toon:

— Waar zijn zij, graaf?

— In mijn werkkamer waren zij, maar ik ben zo dom geweest, zelf op de mat te gaan staan, daar voor de deur, waardoor het alarmsein overging. Spring er overheen als gij kunt, ofschoon het thans bijna geen doel meer heeft. En nu vlug naar boven. Volg mij.

De deur werd gesloten en allen renden als hazen de trap op, voorafgegaan door de graaf, die zijn jeugdige veerkracht terug scheen te hebben gekregen opgewekt door zijn woede en wraakzucht. Hij had zijn revolver in de hand genomen en bereikte als eerste de deur van zijn werkkamer. Hij bukte zich om door het sleutelgat te kijken, maar keek in een volkomen duistere kamer.

— Zij zijn al ontkomen! schreeuwde hij woedend. Naar binnen.

Maar de deur bleek op slot te zijn en vier van de stoerste agenten hadden moeite genoeg, het sterke paneel met hun schouders in te rammen. Dezelfde vier mannen kropen door het gat en maakten licht. De kastdeur was open en graaf de Blécourt moest constateren, dat een aantal kostbare gouden en zilveren voorwerpen verdwenen waren.

Van de beide zogenaamde politieambten was natuurlijk geen spoor te ontdekken.

Maar een der politieagenten was reeds op het balkon getreden en riep:

— Een knopentouw. Zij zijn zeker naar het dak gevluht.

In een oogwenk was het gehele huis in rep en roer en alle bedienden namen deel aan de jacht, die thans onmiddellijk georganiseerd werd.

De graaf was naast de agent op het balkon gaan staan, keek naar boven, en toen hij meende, dicht onder de rand van het dak iets te zien bewegen, richtte hij daar zijn revolver op en haalde de trekker over. Het wapen weigerde. Nog eens en nog eens draaide het magazijn om, tot de graaf met een daverende vloek tot de ontdekking kwam, dat hij evengoed een kinderpistooltje had mee kunnen nemen: de zware dienstrevolver was ontladen.

Bij hun rondgang door het huis hadden de beide gewaande politieagenten naar alle schijn ruimschoots de gelegenheid gehad, de patronen uit deze revolver te nemen. Men snelde naar het dak, en van hun zaklantaarns voorzien, vingden de agenten een grondig onderzoek aan, in hun hart overtuigd dat het hun niets zou baten.

En dat bleek ook al spoedig genoeg, want pas een half uur later ongeveer vond men, wel zes huizen verder, eindelijk een tweede touw, stevig bevestigd aan een schoorsteen, en waarvan het einde bleek af te hangen in de ruime binnenplaats van een schoolgebouw welke door tamelijk lage muren omgeven was.

Toen graaf de Blécourt zijn werk-kamer even later nog eens goed doorzocht, vond hij op de schoorsteenmantel een briefje, van de volgende inhoud:

« Mijnheer de Graaf. Onze kleine weddenschap is nog door geen van beide partijen gewonnen of verloren. Wel heb ik enige kleinigheden kunnen meenemen, maar die zijn eigenlijk de moeite niet waard; een waarde van enige tienduizenden francs ten hoogste. Wij zeggen dus dat de eerste partij remise was, en wij spreken af, dat ik het nog eens probeer... Met verschuldigde gevoelens steeds gaarne, John Raffles »

Hoofdstuk VI

HET 17de REGIMENT JAGERS

Raffles en Brand, die op zulk een uitstekende wijze, maar, zonder te slagen in hun opzet, de rol van brigadier en politieagent hadden vervuld, bevonden zich omstreeks half twee in de nacht te zamen in de kleine woonkamer van een eenvoudig huis in de Rue Pigalle en keken elkaar veelzeggend aan.

Toen barstte Brand in lachen uit, ontdeed zich behoedzaam van de rossige pruik, welke hij gedragen had, viel in een stoel neer, en riep:

— Wat een comédie! Al die moeite voor niets.

— Nu, voor niets is misschien wat sterk uitgedrukt, hernam Raffles, terwijl hij een linnen zak te voorschijn haalde van onder zijn lange jas, hem opende, en er een blik in wierp. Maar, genoeg is het in ieder geval niet, en

ik ben dan ook voornemens, mijn plan ten uitvoer te brengen, en die opgewonden blaaskaak nogmaals te bezoeken.

— Je hebt dus alles kunnen horen, wat hij tegen zijn zoon zei?

— Alles! Hij is het type van de onderwetse, strenge, onbuigzame vader, die alles voor zijn wil doet bukken.

— De jongen mag dus zijn zin niet volgen?

— In geen enkel opzicht. Noch in zake het hart, noch in zake het gezond verstand. Die jonge Gaston heeft niettemin volgens mijn opvatting volkomen gelijk, als hij zijn zin doordrijft.

— Het was met dat al bijna onze laatste onderneming geweest, hernam Brand hoofdschuddend. Als die elektrische alarmschel ons niet had gewaarschuwd.

— Het was mijn eigen schuld, Charles, en ik had eigenlijk verdiend, betrapte te worden.

— Je beschuldigt jezelf nodeloos, Edward. Het is duidelijk, dat de Blécourt ergens een geheim telefoontoestel had, waardoor hij die agenten te hulp heeft kunnen roepen, maar wij hebben volstrekt niets van die aard gevonden, al heb ik in alle hoeken en gaten gesnuffeld, terwijl jij luisterde.

— Het doet er niet toe; ik had voorzigtiger moeten zijn. Het was een groot geluk, dat wij vijf minuten voorsprong hadden, anders zouden wij hier waarschijnlijk niet zo rustig zitten.

— Blijven wij in deze schamele woning?

— Althans nog enige dagen. Dit kleine huis met zijn twee ingangen is voor mijn doel heel wat gemakkelijker, dan het hotel Splendide, waar men mij te veel op de vingers zou kijken en waar wij ons zeer slecht zouden kunnen verkleden.

— Wat zijn nu je plannen?

— Daarop is niet zo aanstonds te antwoorden. De eerste opzet is mislukt en het is verstandig, als ik mij houd aan de stelregel van het oude Romeinse recht: « non bis in idem ». Wij kunnen dit grapje niet herhalen, dat zul je zelf ook wel inzien. Ik hoop dat de nacht mij raad brengt en mijn mening is, dat wij ons thans maar ter ruste moeten begeven.

De beide mannen ontteden zich van hun vermomming en enkele minuten daarna, nadat zij een zeer eenvoudig souper hadden gebruikt, bestaande uit wat kaas en brood en een kop koffie, gingen zij een aangrenzend kamertje binnen, wierpen zich daar op de veldbedden en sliepen bijna onmiddellijk in.

De volgende dag waren zij vroeg weer ter been. Na zich te hebben gewassen en gekleed, ontbeten de beide vrienden met een kop nescafé, een paar cadetjes en enige eieren, sloten zorgvuldig de politieuniformen weg, welke zij een dag tevoren bij een uitdrager in de verste uithoek van de stad gekocht hadden, ruimden de woning wat op en verlieten, eenvoudig gekleed het huis.

Ze waren op weg om te trachten iets naders te vernemen omtrent het meisje van Gaston.

Het is lang niet gemakkelijk, in een wereldstad als Parijs, het adres uit te vinden van een meisje, dat Madeleine Chaunard heet, twee vrij bekende namen, maar door geduldig hier en daar te vragen, bereikten Raffles en Brand, die afzonderlijk optraden, in de loop van dezelfde namiddag toch hun doel.

Het meisje bleek in de onmiddellijke nabijheid te wonen van de plek, waar zij zelven een onderdak hadden gevonden en toen Raffles eens informeerde in de buurt, wist men hem niets dan goeds van het meisje te verhalen, dat door alle armen en alle kinderen in de buurt verafgod werd. Zij was een eenvoudige modiste, werkzaam in een grote zaak in de Rue de la Paix en daar had Gaston haar waarschijnlijk bij toeval leren kennen, toen hij zijn moeder vergezelde bij een van haar bezoeken aan de grote winkels van Paris. Haar vader en haar moeder leefden nog en het meisje was hun enig kind.

Toen Raffles deze gegevens verzameld had, ging hij nog een stap verder. Hij keerde naar zijn woning terug, vermomde zich daar met grote zorg, gebruik makend van de kleren, welke Brand in de loop van de dag hier en daar had gekocht en omstreeks een uur of vijf was hij weer in de buurt van het eenvoudige huis in de Rue Rameau, waar Madeleine Chaunard woonde.

Hij zag haar terugkeren van haar werk, bevallig, eenvoudig en toch met die natuurlijke elegance der Parisiennes gekleed, met het mooiste, blonde haar, dat hij ooit had gezien en donkerblauwe ogen.

— Ik kan het zeer goed van de jongen begrijpen, mompelde hij glimlachend voor zich heen. Hoe kan zijn vader ook maar een enkele maal in die reine, blauwe ogen hebben gezien, dat onschuldige, lieve gezichtje hebben aanschouwd, zonder onmiddellijk zijn toestemming te geven? En als hij haar nog nooit gezien heeft, waarom doet de domoor het dan niet? Het zou onmiddellijk bekeerd zijn, als hij tenminste ziende blind is.

Raffles wandelde langzaam terug, langs een vrij grote omweg en bereikte toen de Boulevard de la Chapelle.

Hij keek even om zich heen en trad toen het dichtsbijzijnde hulppostkantoor binnen, waar hij een dringend telegram verzond aan James Henderson, in een geheime, alleen voor Henderson verstaanbare code en waarvan de inhoud voor oningewijden volkomen onschuldig moest zijn. Want die inhoud luidde: «Toestand van tante Jeanne plotseling verergerd. Kom onmiddellijk over en breng Albert mee».

Toen hij weer op straat stond, lachte hij zacht voor zich heen en mompelde:

— Het zeventiende regiment jagers, gekazerneerd in de wijk van La Vilette, als ik mij niet vergis.

In gedachten verzonken keerde hij terug en in de kleine woning vond hij Brand, die bezig was in de keuken op het gasstel een primitieve maaltijd gereed te maken, met het gelijkmoedige humeur, dat hem steeds kenmerkte en dat in de ogen van Raffles een van zijn grootste aantrekkelijkheden was.

— Wat voer je uit, Charles? vroeg Raffles lachend, terwijl hij zijn overjas afwierp.

— Aardappelen bakken, antwoordde Brand laconiek. Verder is er biefstuk, er is een kan bier, ofschoon je ook wijn kunt krijgen als je wilt en hier heb ik een blik met doperwten en ik hoop dat je geen aanmerkingen zult maken, want het zou je toch niet helpen.

— Dat noem ik mannentaal! riep Raffles uit. Ik heb honger gekregen en ik weet zeker, dat ik je maaltijd eer zal aandoen.

Een kwartier daarna zaten de beide mannen tegenover elkaar en lieten het zich goed smaken.

Toen zij gereed waren en Raffles een sigaret had opgestoken, keek hij eens om zich heen en zei toen:

— Het is hier niet erg ruim, vindt je wel?

— Voor ons beiden ruim genoeg, dunkt mij.

— Maar wij blijven hier niet met ons beiden, amice. Ik heb Henderson laten overkomen.

— Henderson? Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat wij zeer waarschijnlijk zijn hulp zullen nodig hebben.

— Wanneer komt hij?

— Ik denk, dat hij er al is, antwoordde Raffles bedaard.

— Maak geen gekheid.

— Dat doe ik niet. Ik verzond het telegram dringend en ik seinde dat hij «Albert» moest meebrengen, en jij weet natuurlijk evengoed als ik dat Albert mijn vliegmaschine «de Duivel der Lucht» is

— Maar hij weet toch niet waar wij hier wonen?

— Dat niet, maar ik heb hem in het telegram de naam van het hotel Splendide opgegeven: tante Jeanne. En daar zal hij wel wachten totdat wij verschijnen, reken daar maar op. Voor de overtocht heeft hij hoogstens een half uur nodig en hij kan de vliegmaschine gemakkelijk onderdak brengen op het vliegveld van Issy les Moulineaux. Vandaar is het met de trolleybus nauwelijks een half uur tot aan de Place l'Etoile. Wij zullen er maar dadelijk heengaan. Ik wil de brave kerel niet langer laten wachten dan volstrekt noodzakelijk is.

De beide mannen grepen hun hoeden en een ogenblik daarna stonden zij buiten, daalden op de Place Pigalle in een der stations van de Métro af en stapten twintig minuten later onder de Place l'Etoile weer uit de rommelende, schokkende wagen.

Vandaar was het nauwelijks tien minuten tot aan het hotel en reeds in de verte zagen zij de reusachtige gestalte van James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles.

Maar Henderson was te goed afgericht om ook maar door een enkel gebaar te verraden, dat hij de beide mannen, die hij ook reeds gezien had, herkende. Hij bleef stil staan waar hij stond, terwijl zij vlak langs hem gingen, maar hij spitste zijn oren en hij ving het korte bevel van Raffles dan ook duidelijk op:

— Volg ons!

Henderson wachtte nog een halve minuut, draaide zich toen om en dreutelde

langzaam achter Raffles en Brand aan. De twee vrienden liepen langzaam voort, tot zij de Avenue de l'Alma bereikt hadden, gingen die in, sloegen de hoek om van de Rue Marbœuf en wachtten daar pas, tot Henderson zich bij hen gevoegd had.

— Wel James? vroeg Raffles op zachte toon, toen Henderson genaderd was.

— Alles is in orde, mylord.

— Waar is de vliegmaschine?

— In een loods van het vliegveld, daar ergens ...in het Zuiden; ik kan de dekselse naam onmogelijk uitspreken, mylord.

— Issy les Moulineaux bedoel je? vroeg Raffles lachend.

— Dat is het, mylord.

— Geen last met de douanen, je papieren?

— Hoegenaamd niet, mylord. Ik heb nog altijd mijn pas, die u mij zelf gegeven hebt en die is nog een half jaar geldig. Contrabande had ik niet aan boord en ik zei dat ik voor graaf Palmhurst de vliegmaschine had moeten overbrengen.

— Prachtig, James. Al gegeten?

— Nog niet, mylord; ik kreeg het telegram om een uur of half zes en ik heb er toen maar dadelijk werk van gemaakt.

— Dat was te voorzien, zei Raffles hoofdschuddend. Dan zullen we je maar eens eerst laten eten, James en dan moeten wij eens met elkaar praten.

De drie mannen traden een eind verder een van die bekende restaurants van Duval binnen, waar men voor weinig geld zeer goed kan eten, en daar waren Brand en Raffles er tot hun vreugde getuige van, hoe de eetlust van Henderson niet het minst geleden had door de reis.

Pas toen hij gereed was voerden zij een gesprek, dat ongeveer een half uur duurde en tot volle tevredenheid van de drie mannen verliep...

Omstreeks zeven uur in de avond, toen het reeds donker begon te worden, reed Graaf de Blécourt, op zijn dienstpaard gezeten, de grote poort van de kazerne uit, in de wijk van la Vilette gelegen, dichtbij de Quai de la Gironde. Het is daar des avonds zeer stil, want de kazerne is als het ware buiten de stad gelegen en alleen verliefde paartjes zwerven daar tegen het vallen van de duisternis rond in de buurt van de oude wallen. De weg van de kolonel van het regiment Jagers voerde hem door een groot plantsoen, beter gezegd een klein park. Ongeveer in het midden van de brede, vrij slecht verlichte weg kwam zijn paard door een of andere oorzaak te struikelen.

Vloekend trachtte de Blécourt het dier nog op te houden, maar het viel op de knieën en wierp hem af. Een weinig versuft door de val, bleef de kolonel half verdoofd liggen...

Hoofdstuk VII

DE TWEDE NACHT

Toen de oude Joseph de deur voor zijn meester opende, zag hij één enkele oogopslag dat Graaf de Blécourt een weinig kreupel liep en dat er een grote pleister dwars over zijn voorhoofd liep.

— Mijn hemel, graaf, zijt gij gewond? vroeg de oude bediende op bevende toon.

— Schreeuw niet als een varken dat gekeeld wordt, beval de Blécourt op ruwe toon. Het heeft niets om het lijf.

« Soliman » is gestruikeld en heeft mij afgeworpen. Mijn vrouw thuis?

— Ja, mevrouw de gravin is in haar kamer. Ze heeft een weinig hoofdpijn, graaf.

— Mijn zoon?

Juist op dat ogenblik klonken er achter in de vestibule voetstappen en Gaston trad te voorschijn, in burgerkleden,

met zijn overjas over de arm en zijn hoed op.

Hij bleef een ogenblik aarzelend staan toen hij zijn vader zag, bemerkte toen pas dat deze gewond was en kwam verschrikt op hem toelopen.

— Wat is dat, vader, gewond? Een ongeluk?

— Het heeft niets om het lijf, jongen, weerde graaf de Blécourt af. « Soliman » heeft kuren gehad en is met mij gevallen. Ik heb mij bij een apotheker even laten verbinden en mijn oppasser heeft de knol weer naar de kazerne teruggebracht.

— Laat ik mama gaan roepen.

— Volstrekt niet nodig. Die zich zich maar weer ongerust maken om niets. Je wilde uitgaan?

— Ja, vader, antwoordde de jonge man en dadelijk kreeg zijn gelaat een andere uitdrukking, dezelfde uitdrukking van vastberaden verzet, die er soms op verscheen, als zijn vader een netelig onderwerp aanroerde.

— Ga jij eens even met mij mee; ik heb een paar woorden met je te wisselen.

— Geloof je dat ons dat verder zal brengen, vader?

— Misschien wel.

En zonder de arm van zijn zoon los te laten, bracht de Blécourt Gaston naar zijn werkkamer, sloot de deur, wierp zijn gegalonneerde uniformpet op de sofa, ging voor zijn schrijftafel zitten en begon, terwijl hij de vingers van beide handen in elkander sloeg:

— Je wilde naar dat meisje gaan?

— Ja vader, antwoordde Gaston op vaste toon.

— Je denkbeelden hebben zich niet gewijzigd ten haren opzichte?

— Dat zullen zij nooit, vader.

— Weet je dat er al één dag van de drie verlopen is?

— Al waren er jaren verlopen, mijn mening zou niet veranderen, vader. Ik heb haar lief, ik houd innig en oprecht van haar en niets kan daarin verandering brengen.

— Begrepen, hernam de graaf langzaam. Ik zal je eens wat zeggen, Gaston, ik heb Madeleine Chaunard gezien.

— Gij hebt haar gezien, vader?

— Ja, toen zij zich naar haar atelier begaf. Zij is een heel mooi meisje.

— Zij is niet alleen uiterlijk mooi, vader, zij heeft ook een hart van goud, zij is zo goed, zo innig goed.

— Heb je je daarvan kunnen overtuigen? Veronderstel eens, neem eens aan, dat je niet mijn erfgenaam, dat je niet welgesteld was, maar arm, heel arm. Geloof je, denk je dat ze dan met je zou willen trouwen?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Zou je er de proef durven nemen?

— De proef? Wat bedoelt u?

— Zou je haar durven vertellen, dat je door een beurspeculatie of mijnen-twege door mijn onterving plotseling straatarm bent geworden?

— Dat durf ik. Maar wie zou haar dat moeten zeggen?

— Wel, ik bijvoorbeeld.

— U? riep Gaston, ten uiterste verwonderd, zijn ogen nauwelijks kunnen geloven.

— Waarom niet? Ik ben toch per slot van rekening je vader. Ik wil niets anders dan je geluk, geloof me, en deze kleine comédie kan je misschien de ogen openen. Ga haar halen.

— Haar halen? stamelde Gaston.

— Voor de duivel, jongen, kauw niet al mijn woorden na! barstte de graaf ongeduldig uit. Je verstaat mij toch wel. Ik zei: Ga haar halen en breng haar hier.

— Neem de auto, dan kun je over een paar uren weer terug zijn.

De Blécourt keek een ogenblik met een eigenaardige glimlach op het gelaat naar de gesloten deur, draaide zich op zijn hielen om, ging voor de spiegel staan, bromde iets binnensmonds en liet zich in zijn gemakkelijke bureaustoel neervallen.

Hij trommelde even op het tafelblad, trok onverschillig een paar laden open, wierp er een blik in, sloot ze weer en stak toen de hand in de zak, om er een sleutelbos uit te halen. Hij bekeek de sleutels een voor een, stond op en liep naar de brandkast. Hij stak een der sleutels in het slot, nam er hem weer uit en keek aandachtig naar het cijfer-

plaatje. Toen ging de deur van de kamer eensklaps open en de gravin stond op de drempel, met een zeer verbaasd gezicht.

Zij sloot de deur achter zich en riep verschrikt:

— Wat vertelt Gaston mij daar, Rodolphe? Ben je gewond?

— Lieve kind, het heeft immers niets om het lijf, antwoordde de Blécourt, een beetje ongeduldig.

— Maar zou je niet liever naar bed gaan?

— Naar bed? Ben je dwaas? Om die schram?

— Maar laat dan tenminste de dokter halen.

— Ik denk er niet aan. De apotheker heeft mij behoorlijk verbonden en ik kon wel een beetje bloed missen; de eigen woorden van jouw beroemde dokter.

— En dan dat andere, Rodolphe, wat Gaston mij zei?

— Wat heeft hij dan wel gezegd?

— Dat je hem bevolen had, nu aanstonds dat, dat meisje te gaan halen.

— Van begin tot einde de zuivere waarheid en anders niets. Ik vind dat wij het aan ons zelve verplicht zijn, dat meisje nader te leren kennen. Heeft hij het je vertelt?

— Ja zeker, maar...

— Dat is voldoende. Als zij zwak blijkt, als ik op haar gelaat ook maar iets lees van teleurstelling, dan is alles uit en hij trouwt met Lucie Honfleur, al zou de onderste steen boven staan.

— Zo heb ik je nog nooit gekend. Je bent wel bijzonder veranderd sedert gisteren.

— Veranderd van mening, bedoel je? Och, men is nooit te oud om zich te verbeteren.

Nogmaals wierp gravin Sophie haar echtgenoot een verbaasde blik toe, maar zij stapte van het onderwerp af en zei:

— Zoals je wilt. Ik vind het uitstekend, ik ben er heel blij mee, als jij er blij mee bent. Als het meisje jou dan maar bevalt. Wil je me even de sleutel van de wijnkelder geven? Er komen vanavond gasten.

Zij stond met uitgestrekte hand voor de Blécourt, die zijn sleutelbos besluiteloos wilde afnemen.

— Maar dat is toch de sleutel van de wijnkelder niet, zei gravin Sophie lachend. De val heeft je zeker een beetje suf gemaakt, arme man. Je wilt mij de sleutel van de garage geven. Geef maar hier...

Zij nam hem de sleutelbos af, haakte een der sleutels los en begaf zich naar de deur.

— Hoe is het met je hoofdpijn, vrouwtje? klonk de stem van de graaf achter haar.

Zij wendde zich verbaasd om en herhaalde glimlachend:

— Vrouwtje? Maar Rodolphe, je verbaast me. Het mag niet gezegd worden, maar ik zou bijna wensen, dat je tien jaren geleden eens van je paard was gevallen. De migraine is bijna geheel verdwenen.

— Des te beter! Er komen gasten, zeg je?

— Wist je dat dan niet meer? Baronesse Lumay en haar dochter komen, professor Piccassou, onze oude vriend en waarschijnlijk ook de Bastiens.

— Ik denk niet, dat ik me zal vertonen, bromde de graaf. Ik zie er niet zeer aantrekkelijk uit, vindt je wel?

— Ik vindt juist, dat je vanavond een zachtere trek op je gezicht hebt dan anders. Je stem klinkt ook zachter. Het is zonde dat ik het zeg, maar... die tuimeling schijnt je goed te hebben gedaan.

Zij knikte haar echtgenoot glimlachend toe en verliet het vertrek.

De graaf wachtte tot hij haar voetstappen niet meer hoorde, ging toen opnieuw voor de schrijftafel zitten, opende een kistje sigaren, dat onder het bereik van zijn hand stond, nam er een zware sigaar uit en stak die aan.

Hij trok opnieuw een laatje open, begon de inhoud te doorzoeken, nu en dan voor zich heen brommend, schoof het weer dicht en ging tot het onderzoek van een volgend vak over.

Toen hij deze bezigheid verricht had, stond hij op, wandelde naar de brandkast, stond er wijdbeens voor stil en draalde toen de cijferplaat langzaam

heen en weer, met gesloten ogen en terwijl de toppen van zijn vingers het mechanisme slechts vluchtig aanraakten. Nu en dan liet zich een zwak tikje binnen in het slot horen en dan glimlachte de graaf en draaide geduldig verder.

Dat spelletje duurde bijna een half uur en toen stak hij de zware sleutel in het slot en trok de zware deur naar zich toe. Hij wierp een blik in de kast, liet een grommend geluid horen, duwde de deur weer dicht en noteerde het cijfer, dat het slot aanwees, op een blaadje van zijn zak-agenda... Vervolgens draaide hij de cijfers weer door elkaar, raadpleegde zijn polshorloge en ging voor zijn schrijftafel zitten.

Er waren ruim twee uren verlopen, sedert hij was teruggekeerd, toen er op de deur werd geklopt en Gaston binnen trad met zachte drang een knap, blond meisje voor zich uitduwend, dat schuchter binnentrad. De graaf had dadelijk zijn gelaat in de vereiste plooi. Er lag zorg en smart op te lezen. Hij was opgestaan, maakte een kleine buiging voor het jonge meisje en vroeg:

— Ik heb het genoeg Madeleine Chaunard voor mij te zien?

— Zij is het, vader, zei Gaston zacht.

— Dan moet ik u ontvangen met een zeer droevig bericht, mejuffrouw, vervolgde de Blécourt. Neen, Gaston, jij moet er bij blijven. Er zijn sedert een paar uren vreselijke dingen gebeurd. Vanochtend deden op de Beurs reeds berichten de ronde omtrent ontzettende verliezen van verschillende ondernemingen en daarbij is, helaas, ook de zaak van mij betrokken.

Het meisje had de handen gevouwen en keek verschrikt van Gaston naar de man, die zij als een vijand had moeten beschouwen.

De Blécourt deed een paar stappen naar haar toe en vroeg op koele toon:

— Geloof gij dat gij een noodlottige tijding zoudt kunnen dragen, mejuffrouw?

— Ik heb al heel veel moeten verduren, graaf, antwoordde Madeleine zacht. Zeg het mij maar.

— Gij hebt misschien verwacht, een rijke man tot echtgenoot te krijgen.

Welnu, die verwachting zal ik moeten te niet doen. Twee uren geleden, even nadat Gaston het huis verlaten had, kreeg ik bericht van mijn makelaar, die mijn effecten-portefeuille beheert, dat mijn onderneming reddeloos verloren is en de effecten geen cent meer waard zijn. Om kort te gaan: ik ben geruineerd en Gaston is straatarm.

Even bleef Madeleine doodstil staan, midden in de kamer. Toen verscheen er een gelukkige uitdrukking op haar gezichtje, een glimlach plooid haar lippen haar wangen kleurden en zij zei:

— Is het anders niets? Gij hebt mij waarlijk aan het schrikken gemaakt, graaf. Wat deert het mij of Gaston arm is, ik houd immers van hem. Het spijt mij natuurlijk voor u, graaf, dat u uw vermogen hebt verloren, maar wat ons, wat Gaston en mij betreft, vind ik het niet erg, dat het gebeurd is. Ik heb zijn toekomstige rijkdom altijd beschouwd als een hinderpaal voor ons geluk. Nu zijn wij, wat dat betreft, gelijken. Wij zijn even arm, of beter gezegd, even rijk. Want wij zijn in het bezit van een goede gezondheid en de wil en de lust om te werken. Dat bezit kan niemand ons afnemen en het stelt ons in staat voor elkaar te werken. En mochtten er tegenslagen komen, onze liefde zal ons daarover heen helpen. Ik spreek nu voor mij zelf, maar ik geloof ook voor Gaston...

Zij keek angstig even in het open gelaat van de jonge man, maar daarop las zij zoveel innige liefde, dat zij blozend haar gezichtje afwendde en verlegen met het tasje speelde, dat zij nog steeds in de hand hield.

In de ogen van de graaf was een ogenblik een felle glans verschenen. Hij trad langzaam op het jonge meisje toe, nam haar het tasje af, vatte haar bij de hand, lichtte haar hoofd bij de kin op, om haar goed in de ogen te kunnen zien en zijn stem had een wonderlijk, zachte klank, toen hij zei:

— Jij bent 'n lief, braaf meisje, Madeleine. Je bent moedig en je verdient gelukkig te worden. Het was maar een dwaze grap van mij, ik heb schandelijk gelogen: je moet het de oude ijzervre-

ter maar niet kwalijk nemen; ik deed het alleen maar voor het bestwil van die kwajongen daarginds. Vooruit, geeft elkander een zoen. Wat draal je nog.

Vanavond wordt de verloving bekend gemaakt en over twee weken is het huwelijk.

Hoofdstuk VIII

WIE DE WEDDENSCHAP WON

Een half uur later, na een gesprek, hetwelk Gaston menigmaal tersluiks verbaasd zijn vader deed aanzien, verliet het gelukkige paar het vertrek weer, op de voet gevolgd door de Blécourt.

De kleine stoet richtte de schreden rechtstreeks naar de kleine ontvangsalon, waar de gravin de intieme vrienden placht te ontvangen en waar op dat ogenblik reeds een aantal gasten bijeen was.

Allen zwegen plotseling en kèken nieuwsgierig naar het mooie, blozende meisje, dat daar binnentrad aan de arm van Gaston en dat niemand kende.

Gravin Sophie was langzaam opgerezen en keek haar man en daarna het jonge paar vragend aan. Maar de graaf gaf haar een knipoogje, kuchte eens, trad terzijde om het jonge paar goed in het licht te doen treden en zei toen:

— Waarde vrienden. Het spijt mij dat ik niet eerder in uw midden kon verschijnen, maar ik had een ernstige gelegenheid te regelen. De aard daarvan zal u dadelijk duidelijk worden, als ik u verzoek mij toe te staan, de verloving van mijn zoon Gaston met mejuffrouw Madeleine Chaunard bekend te maken.

Onmiddellijk was iedereen overeind en het regende gelukwensen. En tot eer van gravin Sophie moet worden gezegd, dat zij, hoewel zeer verbaasd, met tranen in de ogen het jonge meisje aan haar borst trok, haar over het blonde haar streelde, en haar op het blanke voorhoofd kuste.

Te midden van die vrolijke consternatie verdween graaf Rodoph de Blécourt ongemerkt uit het vertrek.

Hij liep snel weder naar zijn werkkamer, ging op de inmiddels herstelde telefoon toe, belde zijn kazerne op, en bromde in het toestel:

— Laat overste Le Maître morgen de inspectie maar doen. De parade kan hij ook voor zijn rekening nemen. Mijn val is lelijker aangekomen dan ik oorspronkelijk dacht. Ik voel mij ziek. Geen condoléance-bezoeken, als ik verzoeken mag.

Zonder antwoord af te wachten legde hij de hoorn weer op de haak.

Hij begaf zich tamelijk vroeg ter ruste, sliep uitstekend, stond de volgende dag laat op, maakte een kleine wandelrit, en las met zeer veel genoegen de middagbladen, waarin indiscrete verslaggevers reeds melding hadden gemaakt van de verloving van Graaf Gaston de Blécourt met een eenvoudig burgermeisje, dat geen andere adelbrieven kon vertonen dan die van haar schoonheid en haar goedheid des harten.

De graaf hield die dag zijn kamer, en zag vrouw en zoon slechts enkele ogenblikken, maar het waren voor allen heerlijke ogenblikken.

Gaston had een drukke dienst, en op verzoek van zijn vader deelde hij in de kazerne mede, dat diens toestand vooruitgaande was, maar dat hij toch nog enkele dagen rust zou moeten houden.

Meesmuilend kon hij de volgende ochtend reeds in de « Temps » en de « Figaro » lezen, dat freule Lucie Honfleur zich verloofd had met baron Eduard de Villeneuve.

Op deze wijze verliepen er nog vier dagen. Daarvan had de graaf er, naar zijn zeggen althans, drie dagen op zijn landgoed doorgebracht, in het Zuiden ge-

legen, om daar weer geheel op krachten te komen.

Intussen waren te Parijs alle toebe-reidselen gemaakt voor het huwelijk van de beide gelukkige verloofden. Na zijn afwezigheid van drie dagen verscheen de Blécourt plotseling weer ten tonele, nog altijd met de pleisters op zijn gelaat, maar naar het schein gezezen van zijn verstuurde enkel.

En niet zodra was hij thuis, of hij liet Gaston bij zich roepen, die juist op het punt stond naar de kazerne te gaan. Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking toen hij op de jongen toetrad, hem nauwelijks de tijd gunde hem te begroeten, maar hem dadelijk bij de handen vatte, en vroeg:

— Zeg mij eens, Gaston, hoe staat het thans met je voornemens aangaande je toekomst?

— Zij zijn nog niet veranderd, vader. Na mijn huwelijk zou ik zo spoedig mogelijk ontslag uit de dienst willen vragen. Ik heb een vriend, die mij een goede betrekking heeft aangeboden op zijn uitgestrekte bezittingen in Australië en Madeleine verlangt niets liever dan mij daarheen te vergezellen. En ik heb gelukkig op ons eigen landgoed genoeg van het landbouwwak geleerd, om voor de toekomst niet bevreesd te zijn.

— Je plan staat vast?

— Onherroepelijk, vader.

— Het is goed, ga nu maar, de dienst roept je. Ik zal nadenken, misschien heb jij het wel bij het goede einde.

Gaston vertrok en een paar uren later werd Graaf de Blécourt het document ter ondertekening voorgelegd, waarbij hij zijn toestemming tot het huwelijk van zijn zoon met Madeleine Chaunard gaf.

Hij verzocht het enige dagen te mogen behouden, deed een paar dringende boodschappen in de stad af, dineerde buitenshuis en keerde pas om een uur of elf naar zijn huis in Auteuil terug.

Hij ging dadelijk naar zijn werk-kamer, sloot de deur, opende de brandkast, nam er een groot aantal pakjes bankbiljetten, goudgeld en juwelen uit, deed een en ander in een eenvoudige

lederen tas, sloot de kast weer en nam de tas mee naar zijn slaapkamer.

Hij sloep voortreffelijk, stond om acht uur op, kleeedde zich in burger, zei tot Joseph, dat hij zijn vrouw niet wilde wekken en dat hij voor zaken waarschijnlijk enige dagen te Marseille zou vertoeven en verliet het huis.

De eenvoudige tas had hij bij zich...

* * *

Nog in de late namiddag van diezelfde dag landde Raffles in gezelschap van Brand en van James Henderson met zijn wonderbaarlijk snelle vlieg-machine op een der weinige volkomen onbewoonde eilanden van de Bismarck-Archipel.

Het was een dichtbegroeid eiland, ongeveer twee uur lopens breed en zes lang, geheel buiten de vaartroute liggend en van welker kusten men slechts met een zeer sterk vergrotende kijker gewapend, enkele andere eilandjes van de groep kon ontwaren.

De vlieg-machine streek neer aan het begin van een met gras begroeide vlakte en kwam spoedig tot stilstand.

Raffles stapte uit het toestel en liep, vergezeld door Brand, met haastige schreden naar een grote tent van ondoordringbaar, bruin doek, die aan de zoom van een bos was opgeslagen, aan de voet van een hoge heuvel.

Voor die tent, was, in een gemakkelijke rieten stoel, een man gezeten, met de armen over de borst gekruist, die slechts even het hoofd had opgeheven, toen hij daar die twee mannen op het overigens volkomen onbewoonde eiland zag naderen.

Het was Graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij zag er volstrekt niet ziek of gewond, alleen maar zeer ontstemd uit. Op een paar passen afstand van hem stond Raffles stil en begon op ernstige toon:

— Daar zijn wij terug, graaf.

— Dat zie ik! gromde de Blécourt, die nauwelijks had opgekeken. Met niet méér resultaat, dan enige dagen geleden, denk ik.

— Wij zullen wel zien, hernam Raffles op rustige toon. Gij zult u nog

wel eens bedenken en die stijfhoofdigheid laten varen, die u slechts kan benadelen. Mijn God, denkt gij er dan nooit aan, hoe vreselijk het voor uw vrouw en uw zoon moet zijn, als zij u weer naast zich zullen zien, zoals gij vroeger waart? Vergeet gij, dat ik hen vertrouwd gemaakt heb met een de Blécourt, die misschien nog steeds een brompot, maar een brompot met een goed hart is. Kom aan, gij zijt zelf niet zo slecht. Gij zijt alleen maar buitengewoon trots en buitengewoon hardnekkig. En toch zult gij u in het onvermijdelijke moeten schikken. Er is sedert enige dagen al weer heel wat gebeurd.

Raffles had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde daaruit een portefeuille te voorschijn, nam er het officiële document uit, dat slechts op de ondertekening van Rodolphe de Blécourt wachtte en vervolgde:

— Hier is het stuk, dat men mij gisteren heeft voorgelegd en dat gij slechts behoeft te tekenen. Doe het, laat toch niet twee jonge mensen, waarvan er een uw eigen vlees en bloed is, hun leven bederven. Laat ik u dan ook zeggen, dat uw zoon vast besloten is bij zijn voornemens te blijven. Onmiddellijk na het huwelijk vraagt hij ontslag uit de dienst en dadelijk daarop vertrekt hij naar Australië, waar hij als rentmeester dienst zal doen op het landgoed van een van zijn vrienden. Hebt gij bedacht wat het zijn zal, als hij weg is, zonder dat gij hem hebt gezien?

Het was duidelijk, dat zich in het binnenste van de Blécourt een zware strijd afspeelde.

Hij balde de vuisten tot de nagels hem in de handpalmen drongen en bromde toen hees:

— Hij zal niet gaan.

— Hij zal gaan! riep Raffles met stemverheffing uit. Hij is een man, hij wil zijn eigen leven maken en het niet door u voor hem laten afbakenen, al zijt gij honderdmaal zijn vader. Beseft gij dan niet, dat ik u in mijn macht heb? Is het wel ooit goed tot u gedrongen, dat ik u hier maanden, jaren op dit gezegende, vruchtbare eiland kan vasthouden? Hier is het portret van

uw schoondochter, bekijk het nu eens goed en vraagt u af of gij ooit reiner, edeler trekken hebt gezien? Bij God, een prins van den bloede zou zich gelukkig mogen achten, dit meisje tot zijn vrouw te maken.

Raffles had een goed gelijkend portret van Madeleine op de knieën van de halsstarige vader neergelegd. De Blécourt was bleek geworden en zijn mond vertrok zich krampachtig. Toen zei hij met bevende stem:

— Juist omdat hij mijn enige zoon is, wilde ik voor hem een goed huwelijk, wilde ik de hoogste rang in het leger voor hem.

— Ik geloof u, zei Raffles op wat zachter toon. Maar hoe hadt gij hem dat ooit kunnen geven tegen zijn zin? Freule de Honfleur was van adel, maar kan haar adel opwegen tegen het edele karakter van dit lieve meisje, van Madeleine Chaunard? Luister eens. Zij verwiëp aanstonds zijn rijkdom, hoort gij wel? Ik heb haar op de proef gesteld; zij verheugde er zich over, toen ik haar wijsmaakte, dat wij plotseling geruïneerd waren, dat Gaston arm was. Het deerde haar niet, het kon haar niet het minste schelen, zij hield van hem, zei zij en dat was ruimschoots voldoende. Hebt gij voor zulke dingen dan in het geheel geen gevoel?

De graaf antwoordde niet, maar zijn ogen gleden als onbewust over de trekken van het meisje, dat over weinige dagen in het huwelijk zou treden met zijn enige zoon. Men wachtte nog slechts op zijn handtekening...

Toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Zij is knap... zij is een heel mooi meisje...

— En zij is niet alleen uiterlijk schoon, graaf, hernam Raffles. Zij heeft die schoonheid, die veel meer waard is, en die in het hart zetelt. Haar ouders, haar broertjes aanbidden haar, een gehele stadswijk heeft haar lief. Ik zweer u, dat uw zoon zich gelukkig mag prijzen, de liefde van zulk een vrouw te hebben gewonnen. Hier is het papier, hier is een vulpen, teken en ik breng u aanstonds met mijn vliegmaschine naar

Parijs terug en niemand hoeft iets van het bedrog te weten.

— Ik zou mij dus hebben moeten buigen voor de wil van John Raffles?

— Als dat het enige is. Dat hebben groteren en beteren gedaan dan gij. Teken nu.

De graaf overwon nog een laatste aarzeling, maar het was alsof een blik op het bevallig gelaat van Madeleine hem tot een besluit bracht.

Hij greep Raffles ruw de pen uit de hand en zette met krachtige trekken zijn handtekening.

— Eindelijk! riep Raffles uit. Nu, het heeft moeite gekost, graaf. Het zal u wel weinig interesseren, maar gij stijgt in mijn achting. Gij zijt toch beter dan ik dacht. En om u daarvan een bewijs te geven, zie hier.

Raffles stak hem de zware tas toe, die hij de nacht te voren gevuld had uit de brandkast van de graaf.

— Wat zit daarin? vroeg de graaf wantrouwend.

— De inhoud van uw brandkast: on-

geveer zes honderd miljoen francs, antwoordde Raffles kalm. Gij ziet dus, dat ik de weddenschap gewonnen heb en als herinnering daaraan ben ik zo vrij geweest een paar fraaie diamanten voor mij persoonlijk achter te houden. Maar de rest vindt gij ongeschonden in deze tas, het stuit mij toch enigszins tegen de borst, geld te stelen van de vader van een jongenman, die ik in die weinige dagen heb leren liefhebben, alsof ik zelf zijn vader ware. En maak u thans snel reisvaardig; wij zullen over een half uur vertrekken.

Acht dagen later werd met de nodige praal het huwelijk tussen Gaston en Madeleine voltrokken en Graaf Rodolphe de Blécourt was de eerste, die een kus drukte op het voorhoofd van het blozende bruidje.

Wat zijn ontvoering betreft, nadat Raffles zijn paard over een staaldraad had laten struikelen, alleen zijn vrouw kent de waarheid en het echtpaar spreekt er liefst zo weinig mogelijk over.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Juwelen van Rams Fatch

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.